TARİHİN EN BÜYÜK BİLİM SAHTEKARLIĞI

EVRİM TEORİSİ

"Ey insan, 'üstün kerem sahibi' olan
Rabbine karşı seni aldatıp-yanıltan nedir?
Ki O, seni yarattı, 'sana bir düzen
içinde biçim verdi' ve seni bir itidal üzere kıldı."
İnfitar Suresi, 6-7

VURAL YAYINCILIK

İKİNCİ BASKI

Önsöz

Hayat, evrendeki mükemmel dengenin kurucusu Allah tarafından yaratılmış, her canlı kendine has özelliklerle donatılarak özel tasarımla varedilmiştir. İlk insanı (Hz. Adem) yaratan Allah, onun soyundan tüm insan neslini üretmiştir.

Modern çağın insanı, apaçık olan yaratılış gerçeğinin yanında, ona alternatif (!) olarak öne sürülen ikinci bir iddia ile karşılaşmaktadır. Buna göre, insan ve diğer tüm canlılar, bilinçli bir yaratılışın sonucunda değil, oluşması ihtimal dışı milyonlarca tesadüfün ard arda gelmesiyle var olmuşlardır. Evrim Teorisi alternatif bir varoluş tarzını ifade etmek bir yana, en ufak bir tutar yanı bulunmayan bir inanış olmaktan öteye gidememektedir.

Kitapçıkta, yüzlerce çelişki ve bilimdışı iddia ile dolu olan Evrim Teorisi'nin detaylarına; organik ve paleontolojik açmazlarına detaylı olarak girmeyeceğiz. Bu konulardaki bazı çarpıcı bilgileri aktarsak da, asıl olarak Evrim mantığının tutarsızlığını göstereceğiz.

Evrim Teorisi'ni teknik detaylarıyla ele alan ve çürüklüğünü kesin bir biçimde ispatlayan bir kaynak arayanlar, Bedir Yayınevi tarafından yayınlanan **Canlılar ve Evrim** adlı kitabı inceleyebilirler.

Giriş

İnsan, sonsuz büyüklükteki bir evrende yaşamaktadır. Gözünü açtığı andan itibaren milyonlarca ayrıntı ve denge üzerine kurulu olan bir dünyayla karşı karşıyadır. Aynı zamanda bu dünya üzerinde yaşamasını sağlayan, ona sayısız zevk ve mutluluk tattırabilecek bir bedene sahiptir. Bu bedenin mükemmel özellikleri sayesinde dışındaki dünyayı görebilir, duyabilir, tadabilir.

Bu nedenle, hayatın, evrenin ve doğanın kaynağının ne olduğunu anlamak her insan için şarttır. Belki insanların büyük bir bölümü bu konu üzerinde düşünmeden, yalnızca küçük hesaplar peşinde koşarak, örneğin yalnızca yiyeceği yemeği ya da kazanacağı parayı düşünerek yaşar. Ancak hayatın anlamını düşünmeden, yalnızca bu tür geçici ve günlük konular üzerinde düşünerek yaşanan bir hayat, anlamsız bir hayattır. Çünkü insan ölümlüdür ve yemek, para, cinsellik gibi konuların hepsi ölümle birlikte önemsiz hale gelecektir. Ömrünü yalnızca bu tür konularla harcamış ve hayatın anlamı üzerinde düşünmeden yaşayıp-ölmüş olan bir insan ise, bir anlamda hayvanlara benzer bir hayat sürmüş olur.

Bu nedenle, insan onuruna yakışan tavır düşünmektir. Düşünmek; "Ben kimim?", "nasıl var oldum?", "içinde yaşadığım evren nasıl var oldu", "hayatımın amacı nedir?", "yaşamımı ve bana zevk veren milyonlarca farklı güzelliği kime borçluyum?" gibi sorular sormakla olur.

Bu soruları soran, kısacası hayvani yaşam boyutunun üstüne çıkan normal vicdan sahibi bir insan, kendisinin ve diğer herşeyin üstün güç sahibi bir Yaratıcı tarafından yaratıldığını kabul edecektir.

Bu durumdaki insanın önüne yeni sorular açılır ve daha da çok düşünmeye başlar. Bir Yaratıcı varsa, özellikleri nedir? İnsanları ne için yaratmıştır ve onlardan ne istemektedir? Neden ölümü de yaratmıştır? Ölümden sonra ne olacaktır? Tüm bu sorular, insanın akletme yeteneğini daha da geliştirir. Ve sonuçta insan, sözkonusu soruların cevaplarının din tarafından verildiğini görür. Çünkü insanları yaratan Yaratıcı, onları başıboş bırakmamış, onları neden yarattığını ve onlardan ne istediğini kendilerine din yoluyla bildirmiştir. Zaten dinin en önemli özelliklerinden biri de, insanı az önce saydığımız konular üzerinde düşünmeye davet etmesidir.

Örneğin Kuran, insana şöyle seslenir:

"***İnsan, bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu****? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak bize bir örnek verdi; dedi ki: 'Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?' De ki: 'Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir'.*" (Yasin Suresi, 77-79)

Bir başka ayette şöyle denir:

"*Ey insan, 'üstün kerem sahibi' olan Rabbine karşı seni aldatıp-yanıltan nedir?Ki O, seni yarattı, 'sana bir düzen içinde biçim verdi' ve seni bir itidal üzere kıldı. Dilediği bir surette seni tertib etti.*" (İnfitar Suresi, 6-8)

Buna karşın, tüm varlıkların tesadüfler sonucu, kendi kendilerine oluştuklarını ve bir Yaratıcı'nın olmadığını öne sürenler de vardır. İşin ilginç yanı, evrenin ve yaşamın kaynağını merak ederek hayvan boyutundan çıkan

insanın, bu anlayışı benimseyerek yeniden hayvan boyutuna dönmesidir. Çünkü bir Yaratıcı'nın olmadığını kabul eden insan, doğal olarak evrenin ve hayatın bir amacı olmadığını kabul eder. Bu durumda üzerinde düşünecek bir şey kalmamıştır. Madem her şey tesadüflere bağlı, dolayısıyla anlamsızdır, o halde üzerinde düşünülecek ve anlamı aranacak bir şey yoktur. Yapılması gereken, "tesadüfen oluşmuş olan" bu dünyada, mümkün olduğunca çok zevk almaktır. Yani daha çok yemek, daha çok tüketmek, daha çok cinsel ilişkide bulunmak vs. İşte bu boyut, hayvani yaşam boyutudur: Çünkü hayvanlar da hayatın anlamı üzerine düşünmezler, yalnızca yer-içer ve çiftleşirler.

Bu hayvani yaşam boyutuna inen insan, artık yalnızca ve yalnızca istek ve tutkularını tatmin etmek için yaşar. Kuran, bu durumu şöyle açıklar:

"Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen, onların (inkarcıların) çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır, onlar yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı) dırlar." (Furkan Suresi, 43-44)

Buna karşın, bir Yaratıcı'nın varlığını tanıyan ve O'nun dinini kabul eden insan, kendi bencil istek ve tutkularının esiri olarak değil, Yaratıcı'sının kendisine gösterdiği doğrulara göre yaşamayı öğrenecektir.

Dolayısıyla aklını kullanan ve bu sayede de tüm varlıkların yaratılmış olduğunu kavrayan insanla, tüm varlıkları birer tesadüfe bağlayan insan arasında büyük bir fark oluşacaktır.

Ancak burada vurgulanmasında yarar olan bir nokta var: Varlıkların bir Yaratıcı'nın (Allah'ın) eseri olduğunu kabul eden insan, insan aklını kurcalayan bütün sorulara son derece mantıklı ve tutarlı bir cevap vermiş olmaktadır. Çünkü tüm varlıklar, belirli bir amaca göre yaratıldıklarını gösteren işaretlerle doludurlar ve tek bir Allah'ı tanıyan insan, tüm bu yaratılışın O'na ait olduğunu teslim etmekle, akla ve mantığa uygun bir iş yapmış olur.

Buna karşın, tüm varlıkların birer tesadüf sonucu oluştuğunu iddia eden insan, ispatlanması asla mümkün olmayan büyük bir iddia atmaktadır ortaya. Eğer bu varlıkların tesadüf ile oluştuğunu iddia edecekse, bu tesadüflerin nasıl oluşmuş olabileceğini göstermeli, ihtimal hesaplarını çıkarmalıdır. Varlık alemi sonsuz ayrıntıya sahip olduğu için, sonsuz sayıda birbirinden bağımsız ancak birbiriyle uyumlu ve amaca yönelik tesadüfen oluşmuş olması gerekir. Allah'ı inkar eden insan, muhatap olduğu her varlığın nasıl oluştuğunu açıklayabilmelidir ki, inkarı sağlam bir temele otursun.

Ancak bu imkansızdır. Çünkü hepsi de yaratılmış olan varlıkların "yaratılmamış" olduklarını ispat etmek, doğal olarak mümkün değildir. Bu nedenle de, tarih boyunca, varlık alemini "yaratılmamışlık" boyutunda açıklayan tek bir tutarlı düşünce, ideoloji vs. yoktur.

Tutarlı olanları yoktur, ancak tutarlıymış gibi gösterilmeye çalışılanları vardır.

Bunların başında da bir yüzyılı aşkın bir süredir sürekli olarak propagandası yapılan Evrim Teorisi gelir.

Evrim Teorisi'nin arkaplanı

Evrim Teorisi, bugün dünyayı etkilemekte olan diğer pek çok düşünce sistemi gibi, Avrupa'da doğmuş ve oradan diğer toplumlara propaganda yoluyla

ihraç edilmiştir. Bu nedenle, bu teorinin hangi amaçla ortaya atıldığını ve neden sürekli olarak gündemde tutulduğunu anlamak için, Avrupa'da yaşanan büyük değişime biraz değinmekte yarar var.

Avrupa, Ortaçağ boyunca din tarafından yönetilen toplumlardan oluşuyordu. Din, insanların en büyük yol göstericisi olarak kabul ediliyordu. İnsanlar, kendilerinin ve içinde bulundukları evrenin Allah tarafından yaratıldığına ve yine O'nun tarafından yokedileceğine, ölümün ardından da O'na hesap vereceklerine inanıyorlardı. Toplum düzeni, bu inanç üzerine, yani insanın ve evrenin "yaratılmış" olduğu gerçeğine dayanarak kurulmuştu.

Ancak Ortaçağ Avrupası, her ne kadar üstte sayılan doğruları içerse de, pek çok yanlışı da içinde barındırıyordu. Bir kere, "din" denilen şey, Allah'ın insanlara verdiği gerçek ve orijinal din (Hak Din) değildi. Dinin içine pek çok yabancı unsur karışmıştı. Dinin saflığının bozulması, taassubun doğmasına yol açmıştı. Kilise'nin tutucu ve dar görüşlü bazı yönleri vardı. Ayrıca dinin içine pek çok hurafe karışmıştı ve bu hurafeler de doğal olarak akla uygun gelmiyordu. İnsanlar, biraz da Kilise'nin baskısıyla,hurafelerle karıştığı için akılcı olmayan, insan ruhuna bazı yönlerde ters düşen bu dini biraz zorlanarak da olsa kabul ediyorlardı. Ancak bu durum böyle süremezdi. İki ihtimal vardı, birincisi, dinin, içine sokulan hurafelerden temizlenmesi ve saf İsevi (H. İsa'dan gelen) geleneğine dönülmesiydi, ki bu Avrupa'nın gerçek kurtuluşu olurdu. İkinci ihtimal ise, dinin tamamen reddedilmesiydi, ki bu Avrupa'nın felaketi anlamına gelirdi.

15. yüzyılda başlayan ve 19. yüzyılda zirveye çıkan bir değişim süreci sonucunda ikinci ihtimal gerçeğe dönüştü ve Avrupa dini terketti.

Ancak bu değişim kendi kendine olmamıştı. Avrupa'yı birinci seçeneğe yönelmekten, yani dini hurafelerden temizlemekten alıkoyan ve onu ikinci seçeneğe, yani dini tamamen reddetmeye yönelten bazı önemli etkenler vardı. Bu etkenler, Avrupalı toplumlar içinde var olan bazı toplum kesimleriydi. Bunlar, dini kendi çıkarları açısından çok büyük bir rakip olarak görüyorlar ve dini düzenin ne olursa olsun yıkılmasını istiyorlardı. Özellikle ticaret yoluyla gittikçe zenginleşen kesimler ve yahudiler gibi Katolik Kilise ile felsefi olarak uyuşamayan topluluklar, kendi çıkarlarını Avrupa'nın dinden kopmasında gördüler. Ancak bu şekilde daha çok kâr edebilecekleri ve güçlenebilecekleri bir düzen kurulacağına inanıyorlardı. Örneğin Avrupa'nın Katolik Kilisesi'nin kurduğu düzen nedeniyle faiz kullanmayan bir toplum olması, faiz yöntemini kullanarak kârlarını artırmak isteyen bu kesimlerin hiç hoşuna gitmiyordu. Bu nedenle faizi haram sayan Katolik Kilisesi'ne karşı, ticari sınıflar ve yahudiler gibi "düzen karşıtı" güçler tarafından desteklenen Protestan akımı, faizi serbest bıraktı. Sözkonusu Protestan akımı, dindeki dejenerasyonu daha da artırdı ve Katolik Kilisesi'ne karşı çıkan yeni güçler tarafından desteklenen alternatif bir din oldu: "Dünya işlerine" fazla karışmadığı için, ya da bu işleri sözkonusu güçlerin istediği şekilde düzenlediği için, Protestanlık, uygun bir din modeli olarak görülmüştü.

Ancak Katolik Kilisesi'yle din-dışı bir düzeni savunan bu yeni güçler arasındaki çekişme sürdü. Zamanla bu çekişme, büyük bir savaşa dönüştü. Kilise, bu yeni güçlere karşı koymak için, Avrupa toplumlarını dine çağırıyor ve bir düzenin meşruiyet sağlamasının ancak din ile olabileceğini söylüyordu. Buna göre, madem tüm insanlar Allah'ın kuluydu ve tüm dünya da O'na aitti,

öyleyse dünya üstündeki düzen de O'nun bildirdiği (vahyettiği) şekilde olmalıydı.

İşte bu aşamada, daha çok kâr ve daha büyük güç peşinde koşan yeni güçler, anladılar ki, insanları dinden koparmadıkça, onlara istedikleri düzeni kabul ettirmek mümkün değildir. İnsanlar, kendilerinin Allah tarafından yaratılmış olduklarını ve yol göstericilerinin de Allah olduğunu kabul ettikleri sürece, bu yeni güçlerin teklif ettiği din-dışı hayat tarzını ve toplum düzenini kabul edemezlerdi.

Bunun için de, yalnızca Kilise'yi değil, dinin bizzat kendisini ortadan kaldırmalıydılar.

Nitekim öyle de oldu. Özellikle 17 ve 18. yüzyıllarda ortaya çıkan düşünürler, dinin toplumdaki etkisini azaltacak ve insanları dinden uzaklaştıracak sistemler ürettiler. İngiltere, Almanya ve en son da Fransa'da gelişen ve adına "Aydınlanma" düşüncesi denen akım, Avrupa insanlarını dinden uzaklaştırdı ve onlara "Allah'a rağmen", yani Allah'ın vahyini gözardı ederek bir dünya kurulabileceğini telkin etti. Bu düşünce, Fransız Devrimi ile birlikte zirveye ulaştı ve Kilise'ye karşı da büyük bir güç kazandı.

Ancak az önce de belirttiğimiz gibi, Aydınlanma denen bu yeni akım, kendiliğinden oluşmamıştı. Tam tersine, Kilise'nin gücünü yok ederek kendi çıkarlarına uygun bir düzen kurmak isteyen güçler bu yeni din-dışı düşünceyi oluşturmuş ve topluma kabul ettirmişlerdi. Bu din-dışı güçler, bu iş için gizli bir örgüt bile kurmuşlardı: Avrupa'nın katolik Kilisesi'ne düşman olan tüm elit tabakasını bir araya toplayan bu gizli örgüt, **masonluk**tu. 1700'lü yılların başında ilk kez İngiltere'de varlıklarını dünyaya ilan eden ve ardından kısa sürede tüm Avrupa'ya yayılan mason örgütü, Katolik Kilisesi'ne karşı yürütülen mücadelenin bir numaralı lideri olmuştu. Kilise'ye karşı olan yahudilerle de yakın ilişki kuran ve onların desteğini arkasında bulan masonluk, bilindiği gibi, Aydınlanma akımında ve onun doğal sonucu olan Fransız Devrimi'nde lider rol oynadı. Masonların bu Kilise ve din karşıtı çizgisi o kadar belirgindi ki, , Papa XIII. Leo yayınladığı *Humanum Genus* adlı ünlü bildiride yeryüzünde dinin en büyük düşmanının bu örgüt olduğunu ilan etmişti. Papa, sözkonusu deklerasyonda, masonların Kilise'ye karşı büyük bir nefret içinde olduklarını ve en büyük amaçlarının tüm dini kurumları yok etmek olduğunu bildiriyor ve bir hıristiyanın asla mason olamayacağını duyuruyordu. Masonların yeryüzünde "şeytanın krallığı"nı kurmaya çalıştıklarını söyleyen Papa, tüm insanları da bu tehlikeye karşı uyarıyordu.

XIII. Leo, bir başka fermanında yahudilere de dikkat çekmiş ve yahudi önde gelenlerinin de masonlukla işbirliği yaparak Kilise'ye karşı sistemli bir mücadele yürüttüklerini söylemişti. Sözkonusu ferman, Katolik Kilisesi'nin resmi yayın organı olan *Civilta Cattolica* adlı aylık gazetede yayınlandı. Papa, *Civilta Cattolica*'nın 1881'de yayınlanan 32. sayısında, "*yahudilerin Kilise'ye karşı büyük bir nefret"* duyduklarını ve *"yeryüzünde huzursuzluk ve fesad çıkarmaya"* çalıştıklarını ilan etti. Aynı gazetenin 34. sayısında ise, *"Fransa'yı masonların yönettiği"* ve *"masonların kontrolünün de aslında yahudi liderlerin elinde olduğu"* yazıldı. Papanın yayın organı, daha pek çok sayısında aynı konulara dikkat çekti

Ancak Katolik Avrupa düzenine en az kendileri kadar düşman olan yahudilerden büyük destek alan (yahudilerin özellikle ekonomik yönden büyük bir gücü vardı) masonlar, Katolik Kilisesi'ne karşı giriştikleri savaştan galip

çıktılar. Bu da büyük ölçüde, az önce de belirttiğimiz gibi, din-dışı düşüncenin Avrupalı toplumlara kabul ettirilmesi ile oldu. Din-dışı düşüncenin dine karşı kazandığı galibiyetin en açık örneği ise **Fransız Devrimi**'ydi: Devrimle birlikte binlerce din adamı öldürülmüş, dini kurumlar tahrip edilmişti. Devrimden sona iktidara gelen güçlerin ortak özelliği ise, toplumu mümkün olduğunca dinden koparmak oldu. Fransız Devrimi'nin en önemli boyutunu oluşturan bu din-karşıtı ve din-dışı akım, kısa süre sonra tüm Avrupa'ya ihraç edildi.

Masonların ve yahudi önde gelenlerinin başını çektiği Kilise karşıtı ittifak, Papa otoritesine son büyük darbeyi de yine elbirliğiyle vurdu. 1870 yılına dek Orta İtalya'da varlığını sürdüren **Papa Devleti**, Mazzini, Garibaldi ve Cavour gibi üç büyük "üstad mason" tarafından yıkıldı. Böylece Kilise'nin otoritesi tamamen yıkıldı ve Papa devleti, bugünkü Vatikan'ın ufacık sınırına sıkıştırıldı. Mazzini'ye ve diğer mason dostlarına en büyük desteği ise, İtalya'nın Rosselli ve Nathan adlı zengin yahudi hanedanları vermişti.

Böylece 19. yüzyılda, Avrupa'daki dini düzenden rahatsız olan güçler, bu düzeni yıkmışlar ve yerine kendi çıkarlarına uygun bir düzen yerleştirmişlerdi. Bunun için de Avrupalı toplumlar, dinden koparılmış ve din yerine yeni kıstasları yol gösterici olarak kabul etmeye başlamışlardı.

Kısacası, Avrupalı insanları, dini içine sızmış olan hurafelerden arındırmak yerine, onu tümden reddetmeye iten süreç, bazı güç odakları tarafından yönlendirilmişti. İnkar (yani Allah'ı ve ahireti tanımama), yalnızca insanların kendi başlarına sapmalarından değil, büyük ölçüde güç odaklarının telkinlerinden kaynaklanmıştı. Bu genel bir kuraldır: Kuran da bu konuya dikkat çekmekte ve insanların inkara yönelmelerinin ardında "müstekbirlerin" (Allah'a karşı büyüklenen ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaran önde gelen inkarcılar) kurdukları "hileli düzen"lerin de yattığını bildirmektedir. Ayette bildirildiğine göre, bu "müstekbir"lere uyan halk, ahirette onlara *"...siz gece ve gündüz **hileli düzenler (kurup**) bizim **Allah'ı inkar etmemizi** ve O'na eşler koşmamızı **bize emrediyordunuz**..."* (Sebe, 33) diye seslenecektir.

İnkar kendi kendine oluşmamış, güç odakları tarafından üretilmişti. Evrim Teorisi'ne kadar uzanan dinden kopma sürecinin arkasında yatan sır işte buydu.

Teorinin ortaya atılışı

Dini düzenden rahatsız olan güç odaklarının oluşturdukları din-dışı akım 19. yüzyılda zirveye ulaştı. Bu yüzyılın özelliği, materyalist, pozitivist ve determinist görüşlerin büyük bir kabul görmesidir.

Materyalizm, tek gerçek varlığın madde olduğunu ve maddeden başka da hiçbir şeyin var olmadığını öne süren düşünce sistemiydi. Buna göre, madde ezelden beri vardı ve sonsuza kadar da var olmayı sürdürecekti. Dolayısıyla Allah'ın varlığı ve mevcut varlıkları yarattığı gerçeği reddediliyordu. Bu durumda tüm insan hayatı madde üzerine kuruluyordu ve "mana"nın hiç bir önemi kalmıyordu. İnsanlar yalnızca ve yalnızca daha çok tüketmeyi, daha çok maddeye sahip olmayı ister hale geliyorlardı. Hayatın tek anlamı ve değeri maddi güç, yani paraydı. Bu durum, maddi gücü elinde bulunduran ve bu güç sayesinde de kendisine itaat edilmesini isteyen güç odakları için oldukça

elverişliydi şüphesiz. Böylece başını masonluğun çektiği güç odakları, aynı kendi kavmine "*Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi*?" (Zuhruf, 51) diye seslenerek itaat isteyen Firavun gibi bir otorite elde edeceklerdi.

Pozitivizm ve determinizm de materyalizmin doğal birer sonucuydular. Pozitivist düşünce, yalnızca bilim yoluyla ispat edilen şeylerin gerçek ve var olduğunu iddia ediyordu. **Determinizm** ise, yaşanan tüm olayların maddeler arasındaki ilişkilerin birer sonucu olduğunu, bir sebep-sonuç ilişkisi içinde tüm evrenin mekanik bir biçimde işlediğini sanıyordu. Bu durumda kuşkusuz kaderin varlığı, yani olayların Allah'ın iradesine göre işlediği gerçeği anlaşılamazdı. Avrupa, bu düşüncelerin kabul görmesiyle birlikte, dinden kopmanın en uç aşamasına vardı.

Ancak bu tür düşünceleri insanlara gerçekmiş gibi sunarak onları dinden koparan güç odakları için bir ihtiyaç doğmuştu. "Madde ezelden beri vardır, her şey maddedir ve tüm olaylar maddenin kendi kurallarına göre işler" demekle, evrenin her noktasında kendini gösteren yaratılış gizlenemiyordu. Canlılar dünyasının nasıl varolduğu, nasıl bu denli mükemmel bir denge üzerine oturduğu açıklanamıyordu. İnsanın nasıl olup da var olduğu, nasıl bir göze, kulağa sahip olduğu vs. izah edilemiyordu.

Aslında bunlar, yazının başında da değindiğimiz gibi, hiç bir şekilde "yaratılmamışlık" temeli üzerinde açıklanamazdı. Bir fabrikada üretilmiş olduğu her halinden belli olan bir arabanın "kendi kendine" oluştuğu gibi akıl dışı bir iddia nasıl ispatlanamazsa, tümü yaratılmış olan evrenin kendi kendine ya da "tesadüfen" oluştuğu gibi saçma bir iddia da asla ispatlanamazdı.

Ama din-dışı düzeni kuran güç odakları, ne yapıp yapıp canlıların nasıl oluştuğu sorusuna din-dışı bir cevap bulmak zorundaydı. Bu cevap, kuşkusuz doğru bir cevap olmayacaktı, ancak insanlara doğru gibi gösterilebilirdi. Yani bu cevap, kesinlikle delilli ve ispatlı bir cevap da olmayacaktı, ancak insanlara öyleymiş gibi sunulabilirdi. Sonuçta önemli olan insanların "dini önyargılardan" kurtarılmasıydı (!); bu iş nasıl olursa olsun yapılmalıydı.

İşte **Evrim Teorisi** bu ihtiyacı karşılamak üzere ortaya atıldı. Amaç, canlıların "yaratılmamış" olduklarını ispatlamaktı.

Bu akılsızca iddianın zekice bir türü olan teori, tüm canlıların ilkelden gelişmişe doğru birbirinden evrimleşerek var olduğunu ortaya atıyordu. Buna göre, önce tek hücreli canlılar oluşmuştu. Sonra suda yaşamın ilk örnekleri, ilk balıklar var olmuştu. Sonra günlerden bir gün, bu balıklar yürümek istemiş (!) ve karada yaşamaya başlamışlardı. Nasıl olmuşsa olmuş, solungaçları akciğere, yüzgeçleri de ayaklara dönüşmüştü!... Daha sonra bazı hayvanlar uçmak istemiş ve kanat sahibi olmuşlardı!... Hikaye böyle devam ediyor ve en son da maymunların insana dönüştükleri gibi çarpıcı bir iddiayla son buluyordu. Yani insanlar, Allah'ın yarattığı Hz. Adem ve eşinden başlayarak çoğalmamış, maymunlardan evrimleşmişlerdi. Kısacası, "yaratılmamış"lardı!..

Evrim'i ortaya atan kişilerin (önce Lamarck, sonra Darwin) yaptıkları aslında şuydu: Mutlaka ve mutlaka canlıların "yaratılmamış"olduklarını ispatlayan bir teori geliştirmeye çalışıyorlardı. Bunun için de düşünüp-taşınmış ve sonunda, birbirine benzeyen canlıların birbirinden evrimleştiği gibi bir iddia atmışlardı ortaya. Ayrıca "hayat şartları"nın hayvanları evrimleşmeye zorladığını da iddia etmişlerdi. Örneğin **Lamarck**, zürafaların boyunlarının uzun olmasını, ağaçların üstündeki yapraklara uzanmak istemelerinden

kaynaklandığını iddia etmişti. Buna göre, nesiller boyunca zürafaların boyunları santim santim uzamıştı. Bu iddia görünüşte zekice bir iddiaydı, ancak gerçekte bir safsataydı. Çünkü bir süre sonra anlaşılmıştı ki, hayvanlar "hayat şartları" nedeniyle kazandıkları özellikleri bir öteki nesle aktarmıyorlardı. Yani bir zürafa kendisini zorlayarak boynunu bir kaç santim uzatsa bile, doğan yavrusunun boynu yine standart ölçülerde oluyordu.

Ama Lamarck'ın bu teorisinin yanlış olduğunun anlaşılması, Evrim Teorisi'nin ateşli taraftarlarının hızını kesmedi. Bu kez **Charles Darwin** çıktı ortaya. 1859 yılında yazdığı *On The Origin of Species by Means of Natural Selection* (Doğal Seleksiyon Yoluyla Türlerin Kökeni Üzerine) adlı kitabında, canlıların farklılığını "**Doğal Seleksiyon**" teorisi ile açıklamaya kalktı. Doğal Seleksiyon, doğal ortama ayak uyduramayan zayıf canlıların yok olması, bu ortama ayak uyduran güçlü canlıların da türlerini devam ettirmesine dayanıyordu. Darwin, Lamarck'ın kazanılmış özelliklerin (zürafanın boynunun sözde uzaması gibi) bir sonraki nesle aktarılması tezine Doğal Seleksiyonu da ekleyerek, canlı türlerinin kökenini açıklamaya çalışmıştı.

Ancak zamanla Darwin'in teorilerinin de tutarlı olmadığı ve canlıların varoluşunu açıklamaktan çok uzak olduğu ortaya çıktı. Lamarck'ın kalıtım ile ilgili teorileri kökten yanlış olduğu DNA'nın keşfedilmesiyle birlikte anlaşılmıştı. Doğal Seleksiyon'un ise, yeni bir tür yaratmaya yetmeyeceği görüldü: Bu sistem, bir canlı türü içinde en güçlü olanını seçip yaşatabilirdi, ancak yeni bir tür oluşturamazdı. Örneğin Doğal Seleksiyon sayesinde, sürüngen türleri içinde en güçlü olanlar kalabilir ve diğerleri yok olabilirdi, ancak asla ve asla sürüngenler sözgelimi kuşlara dönüşemezdi.

Ancak Evrimciler yine pes etmediler. Bu kez Neo-Darwinizm çıktı ortaya. Bu yeni Evrimcilerin tezi, canlıların farklılığının **mutasyon**lara dayandığı şeklindeydi. Mutasyonların, yani başta radyasyon olmak üzere canlıların DNA'sını bozan değişimlerin, farklı türlerin kökeni olduğunu öne sürdüler. Oysa zamanla bu teori de rağbet görmemeye başladı: Çünkü mutasyonlar ancak mevcut DNA kodunu bozuyordu, yeni DNA kodları üretmiyordu. Bir başka deyişle, mutasyona uğrayan canlının ancak organları köreliyor ya da yer değiştiriyordu. Fakat yeni bir organın oluşması mümkün değildi. Üstelik mutasyonların tamamına yakını zararlıydı. Bu nedenle de mutasyon tezi, Evrim iddiasına dayanak oluşturmaktan çok uzak kaldı.

Evrim'in ardındaki hedef

Evrim Teorisi'nin geçirdiği bu süreç bize önemli bir şey göstermektedir: Evrim, bilim adamlarının araştırmaları sonucunda farkettikleri bir gerçek değildir. Tam aksine, Evrim, bilim adamları tarafından sürekli olarak ispat edilmeye çalışılmaktadır. Bilim çevrelerinin büyük bir bölümü, Evrimin varlığına önce inanmakta, sona da bunu ispatlamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ortaya attıkları Evrim modelleri bir bir çürük çıkmakta, ancak yine de bu teoriyi savunmaktan vazgeçmemektedirler.

Bu durumun en ilgi çekici örneklerinden birini, Türkiye'deki en ünlü Evrimcilerden biri olan Prof. Dr. Ali Demirsoy'un *Kalıtım ve Evrim* adlı kitabında yazdığı ilginç mantıklarda görebiliriz. Demirsoy, Evrim'in en büyük çıkmazı olan Organik Evrim'in en önemli aşamasının, yani bir proteinin "tesadüfen"

oluşmasının imkansız olduğunu itiraf etmekte, ancak "doğaüstü güçler"in (Allah'ı kastediyor) varlığını kabul etmektense, bu imkansız mantığı kabul etmenin daha "bilimsel" olduğunu söylemektedir:

"*Özünde bir Sitokrom-C'nin (canlılığın oluşması için şart olan enzim) dizilimini oluşturmak için* ***olasılık sıfır denecek kadar azdır****. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir.* ***Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir****. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.*" (Kalıtım Evrim, sf. 61)

Ali Demirsoy'un dediğine göre, bir "bilimsel amaç" vardır: Ve bu amaç, ne olursa olsun, canlıların yaratılmış olduklarını reddetmeyi gerektirmektedir. Canlıların yaratılmış olduklarını kabul etmektense, Demirsoy ve benzerleri, sıfır olasılık taşıyan tesadüfleri kabul etmeyi tercih etmektedirler. Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

"*... Sitokrom-C'nin belirli aminoasit dizilimini sağlamak,* ***bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı*** *kadar azdır (maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek).*"

Bu satırlarda anlatılan mantık bize şunu gösterir: Evrim bilimsel bir amaç için savunulmamaktadır. Demirsoy"un "bilimsel amaç" dediği şey, gerçekte bilimsel değildir. Çünkü bilimin genel tanımına göre, bilim adamı, önceden doğru olduğunu kabul ettiği bir şeyi ispatlamak için değil, doğru olanı bulabilmek için yola çıkar. Oysa Evrim'e gelince bunun tam tersi bir durum ortaya çıkmaktadır: Evrim, her ne olursa olsun ispatlanmaya, doğruluğu kabul ettirilmeye çalışılan bir tür inanç haline gelmiştir.

Bu durumda kolaylıkla şu sonuca varabiliriz: **Evrim, "bilimsel" amaçlar için değil, siyasi amaçlar için savunulmaktadır**. Bir başka deyişle, Evrim, bazı güçlerin çıkarlarına uygun bir tür ideolojidir ve bu nedenle, ne olursa olsun savunulmaktadır. Evrimden asla vazgeçmeyen ve tüm kariyerini bu kuru teoriyi ispat etmek için kullanan bilim adamları da, sözkonusu güçlerin birer üyesidirler ya da bu güçler adına çalışmaktadırlar. Evrimin öncülüğünü yapan bu bilim adamları, onlardan ve akademik çevrelere özenle yerleştirilmiş olan Evrimci "resmi ideoloji"den etkilenen diğer pek çok bilim adamı tarafından da izlenmektedir.

Peki acaba Evrim, hangi siyasi amaçlara hizmet etmekte, hangi çıkarları korumaktadır? Hangi güçler, kendilerine sağladığı bu çıkarlar karşılığında Evrim'i sürekli olarak ayakta ve gündemde tutmaya çalışmaktadırlar?

Evrim ve ideolojiler

Az önce Avrupa toplumlarının dinden kopuş sürecinden söz ederken, bu sürecin ardındaki bazı toplumsal güçlerden söz etmiştik. Bu güçler, dini esaslar üzerine kurulu olan Avrupa düzenini kendi çıkarlarına aykırı bulmuş ve bu nedenle de bu düzenin değişmesine öncülük etmişlerdi. Dini düzeni yıkmanın yolu ise, toplumların dinden kopmasından geçiyordu. Böylece dini otoritenin güç kaynağı kesilmiş olacaktı. Dinden kopmuş bir toplum, doğal olarak dini

otoriteye bağlı kalmaya devam edemezdi. Bu din-dışı toplum, din-dışı otoriteleri kolayca meşru birer yönetim olarak kabul edebilirdi.

Avrupa'nın dinden kopmasına öncülük eden bu güçler (yeni zenginler, yahudiler ve mason örgütlenmesi altında toplanan tüm din-karşıtı unsurlar), dinin toplum hayatından çıkarılmasıyla doğan boşluğu da ustaca doldurdular: Din yerine, sözkonusu güçler tarafından geliştirilen ideolojiler Avrupalı toplumların (daha sonra da tüm dünyanın) önüne sunuldu.

18. yüzyılda doğan ve 19. yüzyılda olgunlaşan bu ideolojileri üç temel sınıfa ayırabiliriz: Liberal kapitalizm, sosyalizm ve faşizm. Bu ideolojilere baktığımızda ilk dikkati çeken, hepsinin, birbiriyle çatışan tarafları olmasına rağmen, temel bir noktada buluşuyor olmalarıdır: Sözkonusu ideolojilerin hepsi de, dinin toplum hayatından dışlanması, dini otoritenin gücünün ortadan kaldırılması konusunda hemfikirdirler. Bu nedenle hepsi de Aydınlanma felsefesinden kaynaklanan maddeci (materyalist) dünya görüşünü kabul ederler.

Çünkü bu ideolojilerin hepsi, dini düzeni yıkan din-dışı güçlerin etkisi altında doğmuş ve gelişmiştir. Kilise'nin otoritesini yıkan ve masonluk çatısı altında örgütlenen din-dışı güçler, bu ideolojilerin hepsinin gelişiminde en önemli rolü oynamışlardır. Kapitalist, sosyalist ve faşist sistemlerin ideologlarının arasında, masonların ve yahudilerin sayısı dikkat çekici bir biçimde kabarıktır.

Ancak hepsi de din-dışı bir dünya görüşünü savunan bu ideolojiler, kitapçığın başında da belirttiğimiz gibi, tutarlı bir temel sahip değildiler. Çünkü hepsi de Allah'ın varlığını tanımayan ya da gözardı eden düşüncelerdi. Hepsi, evreni ve canlıları "yaratılmamışlık" temelinde açıklamaya çalışmıyorlardı. Ve yine başta belirttiğimiz gibi, böyle bir şey mümkün olamazdı: Ne evrenin, ne de canlıların "yaratılmamış" olduklarını savunacak tutarlı bir iddia ortaya atılamazdı.

Ancak yine önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, bu konuda tutarlı bir düşünce öne sürülemezdi, ancak insanlara tutarlıymış gibi gösterilen düşünceler sunulabilirdi. Canlıların "yaratılmamış" olduklarını iddia eden ve binbir zahmetle doğru ve tutarlı bir düşünceymiş gibi tanıtılan Evrim, tam bu anda ideolojilerin imdadına yetişmiştir. Özellikle dinden tümüyle kopmuş olan iki büyük ideoloji ve sistem, yani kapitalizm ve sosyalizm için, Evrim, adeta bir kurtarıcı olmuştur. Bu nedenle, her iki ideolojinin de kurmayları teorinin topluma kabul ettirilmesinin önemi üzerinde dururlar.

Kuşkusuz Mason örgütlenmesi, Evrim Teorisi'nin topluma kabul ettirilmesi konusunda en çok uğraşan güçtür. Masonluğun Evrimci çizgisi, Türk Masonlarının yayın organlarına da yansımıştır. “Mason Dergisi”, Evrim’in en önemli işlevini şöyle açıklıyor: “*Darwin’in Evrim kuramı doğada oluşan pek çok olayın Tanrı işi olmadığını gösterdi*”. (Sayı: 25-26, sf.14)

Bir başka “mason dergisi” olan Mimar Sinan ise, “*Bugün artık en uygar ülkelerden, en geri kalmışlarına değin tek geçerli bilimsel kuram Darwin’in ve onun yolunu izleyenlerinkidir*” diyor ve Yaratılış’ı bir “*efsane*” olarak nitelendirerek devam ediyor, “*…ama kilise de batmadı, diğer dinler de. Yine dinsel öğreti olarak kutsal kitaplardaki Adem ile Havva efsanesi öğretiliyor.*” (Sayı 38, sf. 18, yıl 1980)

Evrim Teorisi'nin, “dini efsaneler” (!) için sözde tek alternatif olduğunun böylece farkına varan masonlar, bu teorinin propagandasının yapılmasını da başlıca görevleri arasında kabul ediyorlar. Mason Dergisi, Aralık 1976

sayısında, sözkonusu “masonik görev”i şöyle ifade ediyor: “*Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev; olumlu (pozitif) bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun Evrim’de en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir*.”

Masonların bu denli üzerinde durdukları ve topluma kabul ettirmeyi kendilerine "görev" olarak kabul ettikleri Evrim, doğal olarak **Kapitalist** sistemin ve ona bağlı ideolojilerin bir numaralı dayanağıdır. Çünkü dini değerlere tamamen ters düşen kapitalist ahlak, ancak Allah'ın hükümlerinin tanınmadığı bir toplumda yerleşebilir. Kapitalizmin kuruluşunda ve gelişiminde büyük rolü olduğuna kuşku olmayan Mason örgütlenmesinin Evrim'i savunmasının bir nedeni budur.

Masonluğun bir diğer din-dışı ideolojinin, yani sosyalizmin gelişimindeki katkısı da kuşkusuz Evrim Teorisi'ni gündeme getirmiştir. Evrim, sosyalizmin, özellikle de kendini “bilimsel sosyalizm” olarak nitelendiren **Marksizm**’in de en büyük dayanaklarından biridir. Sözkonusu ideolojinin kurucuları, Evrim Teorisi’ni düşüncelerinin temeli olan “diyalektik materyalizm”in ispatı olarak gördüklerini, canlıların diyalektiğini bu teori üzerine bina ettiklerini açıkça ifade etmişlerdir.

Örneğin Marks 16 Ocak 1861’de Lassalle’a yazdığı mektupta şöyle diyordu: “*Darwin’in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihte sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor*.” (Marks Engels Mektuplar, sf.126)

Marks, Engels’e yazdığı 19 Aralık 1860 tarihli mektubunda ise, Darwin’in "Türlerin Kökeni" adlı kitabı için “*bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap işte budur*” ifadesini kullanmıştı. (Marx ve Engels Mektuplar, cilt 2, sf. 426)

Engels ise Darwin’e olan hayranlığını şöyle belirtmişti:

“*Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak herkesten önce Darwin’in adı anılmalıdır*.” (Friedrich Engels, Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm, sf. 85)

Dolayısıyla Marx’ın, Engels’in ve sayısız diğer materyalistin benzer ifadelerinden anlaşılacağı gibi, Evrim Teorisi materyalizmin bel kemiğidir.

Evrim, kuşkusuz **faşizm ve ırkçılık** için de önemli bir dayanak oluşturdu. Bir ırkın diğerlerine üstün olduğu gibi bir safsatayı “ispatlamaya” çalışan ırkçı düşünürler, 19. yüzyılda Darwin kuramına dört elle sarıldılar. Darwin’in, canlıların evrim süreci içinde gelişerek var oldukları ve dolayısıyla bu süreçte geçirdikleri aşamalara göre bir hiyerarşi içinde bulundukları iddiasını, bu kez toplumlara uyguladılar. “**Sosyal Darwinizm**” adı verilen ve Evrim’in yeni bir uyarlaması olan bu teoriye göre, bazı ırklar, Evrim süreci içinde daha iyi gelişim göstermişler ve “bilimsel” bir biçimde diğer ırklara üstünlük sağlamışlardı. “Beyaz adam”ın diğer ırklara üstün olduğu iddiası böylece kendine sözde bilimsel bir dayanak buldu. 19. yüzyıl sömürgecileri, bu teori ile yaptıkları sömürüyü meşrulaştırmayı denediler.

Böylece, Evrim Teorisi, din-dışı tüm ideolojilerin kaynağı haline geldi. Kapitalist, sosyalist ya da faşist ideolojilerin savunucuları, aralarındaki tüm farklara rağmen, Evrim Teorisi'ne ve onun ispatlamaya çalıştığı "yaratılmamışlık" iddiasına sahip çıktılar. Çünkü bu teori sayesinde dine karşı tutarlıymış gibi gözüken bir alternatif bulmuş oluyorlardı. Bu teoriden öylesine yararlandılar ki, sonunda onu bizzat dine de uygulamaya kalktılar.

Canlıların varlığını din-dışı bir temelde sözde açıklayan teori, dinin varlığını da din-dışı bir temelde açıklamaya kalktı: Buna göre, din, Allah'ın insanlara gösterdiği yol değildi: Din, insanların toplumsal gelişim süreci içinde kendi kendilerine uydurdukları bir inançtı. "**Dinlerin Evrimi**" adı verilen bu teoriye göre, din ilk olarak ilkel toplumlarda tabiat güçlerine tapınma şeklinde başlamış, ardından putatapıcılığa dönüşmüş, son olarak da tek-ilahlı büyük dinler doğmuştu.

Kısacası Evrim, din-dışı dünyanın geliştirdiği tüm ideolojilerin temelini oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu dünyanın önde gelen tüm kişi ve kurumları, bu teoriyi topluma kesin bir gerçekmişçesine kabul ettirmek durumundadırlar. Aksi takdirde, kendilerini yaratanın Allah olduğunun gerçekten farkına varan ve dolayısıyla da yalnızca O'na karşı sorumlu olduklarının bilincine ulaşan insanlar, sözkonusu ideoloji ve sistemleri tanımayacaklardır. Bu nedenle Evrim'in topluma kabul ettirilmesi, din-dışı dünyanın "olmazsa olmaz" şartıdır

Ve yine bu nedenle, bir yüzyılı aşkın bir zamandır, hem dünyada, hem de ülkemizde Evrim, sistemli bir kampanya ile topluma kabul ettirilmeye çalışmaktadır.

Evrim'in sözde delilleri

Tüm bu nedenlerden dolayı, Mason kaynaklarının da açıkça söylediği gibi, Evrim, din-dışı güçlerin mutlaka ve mutlaka topluma kabul ettirmek zorunda oldukları bir düşüncedir. Mason Dergisi'nin özenle vurguladığı gibi, "en büyük masonik görev, Evrim'i insanlar arasında yaymak"tır.

Ancak kuşkusuz bu "büyük masonik görev", yalnızca Evrim inancını insanlar arasında yaymakla sınırlı kalamaz. Bir de bu teorinin "ispatlanması" gerekmektedir. Çünkü insanlara, yalnızca, "siz Evrim sonucu oluştunuz, sizi Allah yaratmadı" demek yetmez, bir de bu konuda bazı "delil"ler öne sürmek lazımdır.

İşte Evrim Teorisi'nin en büyük çıkmazlarından biri buradadır: Çünkü Evrim Teorisi'ni destekleyecek somut deliller bir türlü bulanamamıştır ve bulunamamaktadır. Güneş balçıkla sıvanamamakta, tarihin en büyük yalanlarından biri olan Evrim, hiç bir şekilde ispatlanamamaktadır. Yapılan bütün araştırmalara ve harcanan büyük paralara rağmen Evrim Teorisi'ni destekleyecek bulgular bir türlü ortaya çıkmamaktadır. Oysa, eğer Evrim diye bir şey gerçekleşmiş olsaydı, milyonlarca delilin bulunmuş olması gerekirdi.

Evrimcilerin milyonlarcasını bulmuş olmaları gereken bu "delil"ler, "**ara geçit formu**" denen canlıların fosilleridir. Evrimin iddiasına göre, canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Örneğin insan, bu iddiaya göre, maymunlardan dönüşerek oluşmuştur. Bu dönüşüm bir günde olmadığına, hatta Evrimci iddiaya göre yüzbinlerce hatta milyonlarca yıl sürdüğüne göre, yarı insan-yarı maymun milyonlarca canlının yaşamış olması gerekir. Aynı şey sudan karaya geçiş, ya da karadan havaya geçiş için de geçerlidir: Milyonlarca yarı balık-yarı sürüngen, ya da yarı sürüngen-yarı kuş canlının yaşamış olması gerekir. İşte Evrim'deki dönüşümleri gösteren bu "ucube" varlıklara arageçit formu denilir.

Ve eğer Evrim gerçekleşmişse, bu ara geçit formlarından yüzbinlercesinin fosilleşerek günümüze ulaşmış olması gerekir.

İşte Evrim'in çıkmazı buradadır: Bir yüzyılı aşkın bir süredir hararetle yürütülen "ara geçit formu bulma" çabalarına rağmen, bir türlü istenen fosiller bulunamamaktadır. Evrimcilerin bu konuda yaptıkları bazı "itiraf"lar, oldukça çarpıcıdır. Örneğin ünlü doğabilimci A. H. Clark, şöyle der:

"*Madem ki biz fosil veya yaşayan büyük gruplar arasında geçiş gösteren en ufak bir delile sahip değiliz o halde, **böyle ara tiplerin hiç bir zaman olmadığını kesinlikle kabul etmemiz gerekir**.*" (Clark, A.H. in The New Evolution: Zoogenesis, A.H. Clark. ed Williams and Baltimore, sf. 189)

Tanınmış bir genetikçi ve evrimci olan Richard B. Goldschimdt ise, "ara geçit formu" diye bir şeyin olmadığını itiraf ettikten sonra, türlerin "birden bire ortaya çıktıklarını" şöyle kabul ediyor:

"*Pratikte **bütün bilinen familyalar** görünen herhangi **bir geçiş formu olmaksızın aniden ortaya çıkmaktadır**.*" (R.B. Goldschmidt, American Scientist, vol. 40, sf. 97)

Ara geçit formu olmamasının anlamını Evrimciler de kabul etmektedirler: Canlılar "birden bire" ortaya çıkmışlardır. Ve açıktır ki, "birden bire ortaya çıkmak" demek, yaratılmak demektir.

Ancak kuşkusuz canlıların "birden bire" ortaya çıkmış, yani yaratılmış oldukları gerçeği, Evrimciler tarafından, "ideolojik" nedenlerden dolayı kabul edilemez. Üstte sözlerini aktardığımız birkaç bilim adamı bunu itiraf etse de, genel olarak Evrimciler, "ara geçit formu bulunmadığı" gerçeğini kabul etmezler.

Bu durumda Evrimcilerin yaptıkları tek bir şey vardır. Milyonlarca yıl önce yaşamış ve soyu tükenmiş olan bazı canlıların fosillerini bulur ve bu fosillerin birer "ara geçit formu" olduğunu öne sürerler. Bu yöntemle üretilmiş olan sözde ara geçit formları da, tüm dünyaya "Evrimin büyük delili" olarak gösterilir. Oysa Evrimciler tarafından "işte ara geçit formu" diye öne sürülen bir kaç canlının da hiçbiri gerçekte böyle bir özelliğe sahip değildir. Zamanla bu gerçek ortaya çıkmıştır.

Örneğin Evrimciler tarafından yaklaşık 70 milyon yıl önce soyu tükenmiş bir canlı olarak tanıtılan ve sudan karaya geçiş formu olarak gösterilen **Coelacanth** (Rhipitistian Crossopterigian) adlı balık, Evrimcilerin büyük şaşkınlığı altında, 1939 yılında Madagaskar açıklarında canlı olarak bulunmuştur. Aynı balık daha sonra açık denizlerde 50'ye yakın kez yakalandı. Ve görüldü ki, balığın "ara geçit formu" olarak tanıtılmasına neden olan organları (iç kulak girintileri, baş tipli omurgası ve yüzme kesesi) hiç de "ara geçit formu" olacak özelliklere sahip değildi.

Evrimciler tarafından "işte büyük delil" olarak sunulan ikinci canlı ise, **Archaeopteryx** adıyla bilinen 135 milyon yıllık bir kuş fosiliydi. Hayvan, kanat kenarlarındaki pençeye benzer organları, küçük dişleri ve kuyruğundaki omurgası nedeniyle Evrimciler tarafından "sürüngenlerden kuşlara geçiş formu" olarak tanıtıldı. Ancak ilerleyen yıllarda, 1984'de Batı Teksas Çölü'nde bulunan 225 milyon yıllık bir kuş fosili tüm bu iddiayı çürüttü. Çünkü ***Protoavis*** adı verilen bu hayvan, "kuşların atası" olduğu öne sürülen Archaeopteryx'ten 75 milyon yıl daha yaşlı olmasına rağmen tam bir kuştu. Ayrıca Archaeopteryx'in "ara geçit formu" olarak gösterilmesindeki en büyük neden olan pençeleri de

hiç bir şey ifade etmiyordu: Bugün Güney Amerika'da yaşayan *Opisthocomus Hoatzin* adlı kuşun da pençeleri vardır.

Evrim'in "üç büyük delil"inden üçüncüsü ise **At Serileri**'dir. Evrimciler soyu tükenmiş at türlerini, yalnızca işlerine gelenleri kullanarak küçükten büyüğe doğru dizmiş ve günümüzdeki atın bu seri içinde evrimleşerek oluştuğunu iddia etmişlerdir. Oysa bu sıralamada tırnak sayısı, kaburga sayısı gibi birbirini tutmayan ve sırayı bozan etkenler vardır. Bu nedenle At Serileri'nin de gerçek bir delil olma özelliği yoktur. Evrimcilerin bu At Serileri'nde yaptıkları şey, daha pek çok yerde uyguladıkları gibi, birbirine benzeyen ve soyu tükenmiş hayvanları ard arda dizip bunların birbirinden Evrimleştiğini iddia etmektir. Oysa bu hayvanların birbirinden evrimleştiklerini gösteren hiç bir delil yoktur; tam tersine evrimleşmediklerini gösteren çok sayıda delil vardır.

"İşte delil" diye sundukları tüm fosillerin birbiri ardına çürümesi, Evrimcileri büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştır kuşkusuz. Ancak yine de, "belki bir gün çıkar" umuduyla, delil bulma arayışı sürmektedir.

Fakat kurdukları din-dışı dünyayı Evrim Teorisi'ne dayandıran güçlerin "belki" bulunacak bu delilleri beklemeye zamanları yoktur (ki ne kadar beklerlerse beklesinler bulamayacaklardır). Biraz öne de belirttiğimiz gibi, Evrim siyasi hedeflere hizmet eden bir düşüncedir ve bu nedenle de ne şekilde olursa olsun ispatlanmalı ve toplumlara kabul ettirilmelidir! Bu işi için gerektiğinde kirli yöntemler, yani sahtekarlıklar da devreye sokulmalıdır.

Nitekim sokulmuştur. Evrimci çalışmaların tarihi, büyük bilim sahtekarlıkları ile doludur.

Üretilen sahte deliller

Evrimciler milyonlarca yıl sürdüğünü iddia ettikleri Evrim'e, delil olabilecek tek fosil bile bulamayınca çareyi delilleri kendileri üretmekte buldular. Uzun araştırmalar sonucu elde edilmiş gibi gösterdikleri bu delilleri televizyon, basın ve ders kitaplarına sokarak milyonlarca kişiyi aldattılar. İşte bu sahtekarlıklardan birkaçı.

1- Piltdown Adamı Sahtekarlığı

1912 yılında, Charles Dawson isimli bir İngiliz araştırmacı, İngiltere'nin güneyindeki Piltdown taş ocağı çukurunda bazı kafatası parçaları ve üzerinde iki diş bulunan bir çene kemiği bulduğunu açıkladı. Kafatası insansı, çene kemiği ise maymunsu özellikteydi ve bu özellikleriyle, insanın evrimi düşüncesine büyük destek olduğu düşünüldü. Fosilin yaşı 500.000 yıl olarak tahmin edilerek, ünlü British Mueum'da tam 40 yıl sergilendi.

Gerçekte ise büyük bir evrim sahtekarlığıyla karşı karşıya olunduğu ancak 1949 'da ortaya çıktı. 1949'da aynı müzeden paleontolog Kenneth Oakley çene kemiği ve kafatasına o yıllarda yeni keşfedilmiş bir yaş tayini yöntemi olan "flor testi"ni uyguladı. Sonuç hayret vericiydi. Çene kemiği ancak birkaç sene toprak altında kalmıştı. Kafatası ise en fazla birkaç bin yıllıktı. Bu, fosillerin başka

yerlerden çıkarılarak Piltdown'a getirildiğinin ve kesinlikle kafatası ve çenenin aynı varlığa ait olmadığının ispatıydı.

Ortada açık bir sahtekarlık vardı. Ancak olay bununla bitmiyordu. C.Dawson'un fosillerin yanında bulduğunu iddia ettiği ilkel araçların çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu da ortaya çıkarıldı. Çene kemiği ise kafatasıyla olan uyumsuzluğunu örtbas etmek için eklem yerlerinden tahrip edilmişti. Çene üzerindeki iki diş ise yıpranmış görüntüsü vermek için eğelenmişti. *(Le Recherche, Kasım 1972)*

Charles Dawson'un yaptığı diğer bir sahtekarlık ise fosillere eski görünümü vermek için üzerlerini özel olarak lekelendirmesiydi. 1953'te Oxford Üniversitesi Anatomi Bölümü'nden Le Gras Clark ve J.S.Weiner, kafatası ve çene kemiği üzerindeki araştırmalarıyla, fosillerin kimyasal bir madde (potasyumdikromat) ile özel olarak lekelendirildiğini ortaya çıkardılar. Bu lekeler, kemikler asitle yıkandığında tamamen kaybolmuştu.

"1953'de kemiklerin kimyasal analizle tarihlendirilmesiyle bilimadamları Piltdown Adamı'nın dahiyane bir sahtekarlık olduğunu buldular. Kafatası modern bir insanın, çene kemiği de modern bir orangutanındı." *(Collier's Encyclopedia, "Scientific Haoxes", cilt. 12, sf. 164)*

Ancak Evrimciler yılmadılar; ne olursa olsun, nasıl olursa olsun kabul ettirilmesi gereken teoriyi, yeni sahtekarlıklarla desteklemeye giriştiler.

2- Java Adamı Sahtekarlığı

Eugène Dubois isimli Hollandalı bir anatomist, 1891 yılında Java'da alınsız bir kafatası, ertesi yıl bu kafatasının 15 metre uzağında 1 adet uyluk kemiği buldu. Kafatası maymunsu, uyluk kemiği ise insansı karakterdeydi.

İki ayrı yerde bulunmasına ve aralarında bir bağlantının olduğunu gösterir en ufak bir kanıt olmamasına rağmen kafatası ve uyluk kemiği aynı varlığa aitmiş gibi tanıtıldı. Fosilin, yarı maymun yarı insan bir varlığa ait olduğu ileri sürüldü ve "dik duran maymun adam" manasına gelen *Pithecanthropus Erectus* adı verildi.

Dr. Dubois sadece maymun ve insan fosillerini birleştirerek bir insan-maymun varlık oluşturmakla kalmamıştı. Dr. Dubois Java Adamı olarak tanıttığı fosilleri bulmadan 2 sene önce 1889'da, aynı devire ait iki modern insan kafatası bulmuştu. Bu kafatasları o devirde yeryüzünde insanların yaşadığını ispat ediyordu. Dolayısıyla Java Adamı'nın insanın atası olma ihtimali kalmıyordu.

Dr. Dubois hayatı boyunca gizlediği bu fosillerin varlığını 1920'de açıkladı. Dahası Java Adamı'nın kafatasının gerçekte büyük bir gibona ait olduğunu da itiraf etti.

3- Nebraska Adamı Sahtekarlığı

1922'de ABD'nin Nebraska Eyaleti'nde bulunan bir dişe dayanılarak bunun maymun ve insan arası bir canlıya ait olduğu iddia edildi. 5 sene boyunca evrimin önemli delilleri arasında gösterildi. Tanınmış dergi ve gazeteler tek bir dişten aldıkları ilhamla hayali çizimler yaptılar. Hatta *Illustrated London News*'de Nebraska Adamı'na bir de eş çizilmişti. Ancak 1927'de fosilin nesli tükenmiş bir domuz türüne ait olduğu anlaşıldı!

4- Orce Adamı Sahtekarlığı

İspanya'da 1990 yılında bulunan bu fosilin Avrupa'da yaşayan en yaşlı insana ait olduğu öne sürüldü ve bulunduğu yerin adı verilerek "Orce Man" (Orce Adamı) denildi. Ancak Fransız uzmanlar yaptıkları karşılaştırmalı çalışmalardan sonra kafatasının gerçekte 6 aylık bir eşeğe ait olduğunu ispatladılar!

Bunlar, Evrimcilerin ortaya attıkları sahte delillerdir. Ancak tüm bu tecrübeler, bu sahte delillerin pek işe yaramadığını, zaman içinde gerçeğin ortaya çıktığını göstermiştir. Öyle ya, bir insan kafatasına bir yıllık bir orangutan çenesi monte edip bunu "500 bin yıllık fosil" olarak insanlara yutturmaya kalkmak, ya da bir domuz dişinden yola çıkarak maymun-insan arageçit formu çizmek oldukça tehlikelidir. Bu sahtekarlıklar kolayca ortaya çıkıp birer skandala dönüşebilir.

Bu nedenle çoğu Evrimci bu tür tehlikeli numaralara girişmektense ufak sahtekarlıkları tercih etmiştir. Yapılan şey gayet basittir: Elde edilen farklı fosiller üzerinde biraz oynayınca, Evrimi sözde ispatlayan deliller üretmek mümkün olabilmektedir. Ufak rakam ya da şekil oyunları ile, en azından "zararlı" (yani Evrimi yalanlayan) deliller göz önünden uzaklaştırılabilir.

Haeckel isimli bilimadamı da Evrim Teorisi'ni ispatlamak için sahtekarlık yapmaktan kaçınmayanlardandır.

Haeckel'in iddiası, 'Bireyoluş, soyoluşun tekrarıdır' cümlesiyle özetlenmektedir. Embriyolojik gelişimin, evrimsel gelişimin bir tekrarını içerdiği şeklinde de tanımlanabilecek bu iddiayı ispatlamak için Haeckel, maymun ve insan embriyolarından üçte birlik bölümü çıkarıp atmakta bir sakınca görmemişti.

Haeckel, Evrim'i ispatlamak uğruna yaptığı bu tür "ufak" sahtekarlıkları itiraf ederken, diğer meslektaşlarının da aynı yolu izlediğini şöyle açıklıyor:

"İtiraf etmeliyim ki ***benim birçok şeklimden küçük bir bölümü % 6'sı veya % 8'i yalanlanabilir. Doğru olarak kalanlar ise*** *geçişlerdeki büyük farkları, geçiş formlarındaki yoklukları tamamlamaya ve basitten komplekse doğru eksiksiz* ***bir Evrim modelini ileri sürmeye yetmez****...*

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. ***Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor."*** (The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, Francis Hitching, sf. 204, New York 1982)

Bu itiraftan da açıkça anlaşıldığı gibi, Evrim, "bilim aşkı" uğruna üzerinde kafa yorulan bir teori değildir. Tam tersine, ne olursa olsun ispatlanmaya çalışılan bir tür inançtır. Gerektiğinde çeşitli sahtekarlıklar kullanılarak, gerektiğinde sahte deliller üreterek, "birileri" mutlaka ve mutlaka bu çürük teoriyi gerçekmiş gibi insanlara kabul ettirmek istemektedir.

Çünkü bu teorinin yanlışlanmasını asla kaldıramazlar. Çünkü bu durumda (eğer ortaya yeni bir safsata daha atmazlarsa), tüm evrenin ve insanın "yaratılmış" olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklardır. Bu ise, din-dışı dünyanın meşruiyetinin ortadan kalkması ve yeni bir dünya kurulması anlamına gelir.

"Müstekbir"ler bunu kabul edemezler kuşkusuz. Onlar ayette dendiği gibi, "*...gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) insanların Allah'ı inkar etmelerini ve O'na eşler koşmalarını..*" (Sebe, 33) emretmeye devam edeceklerdir.

Bunun en iyi yöntemi de medyadır.

Medyanın beyin yıkama yöntemleri

Evrim Teorisi, uzun bir süreden beri, başını masonluğun çektiği din-karşıtı güçler tarafından az önce incelediğimiz gibi, çeşitli sahtekarlıklar ve sahte delillerle ispatlanmaya ve topluma kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu bilim sahtekarlıkları ortaya çıkabilmekte ve istenenin tam tersi bir etki yaratabilmektedir. Bu nedenle Evrim'i insanlara kabul ettirmeyi "en büyük masonik görev" olarak kabul edenler, bu görevi asıl olarak toplu iletişim araçları, yani medya yoluyla yerine getirmektedirler.

Aslında medya, belirli güç odaklarının toplumun düşüncesini kontrol etmek için çok yoğun bir biçimde kullandığı bir aygıttır. Bu düşünce kontrolü, Evrim'den çok daha başka konuları da içerir kuşkusuz. Ünlü Amerikalı dilbilimci ve yazar **Noam Chomsky**, Türkçe'ye *Medya Gerçeği* olarak çevrilen *Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies* (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) adlı kitabında, medyanın güç merkezleri tarafından "**toplum düşüncesini kontrol etmek**" için kullanılan bir araç olduğunu detaylarıyla anlatır. "Muhalif"liği ile ünlü yazarın bildirdiğine göre, başta ABD olmak üzere, tüm Batılı devletler de aslında Nazi Almanyası ya da SSCB gibi totaliter birer devlettir (totaliter: Tüm toplumun devleti elinde tutan güçler tarafından yönetildiği, özgürlüğün olmadığı, tüm toplumun devletin resmi ideolojisine itaate mecbur bırakıldığı yönetim düzeni, diktatörlük). ABD'nin (ve diğer Batılı devletlerin) Nazi Almanyası ve SSCB gibi "açık totaliter" devletlerden tek farkı, totaliterizmini daha örtülü bir biçimde uygulamasıdır. Chomsky'e göre, bu "gizli totaliterizm", halkın düşüncesinin medya yoluyla kontrol edilmesi sayesinde uygulanır.

Örneğin ABD bir başka ülkeye müdahale etmek ya da savaş açmak ister. Ancak halkın büyük bölümü buna karşıdır. Bu durumda "açık totaliter" bir devlet, halkın ne düşündüğünü umursamaz ve bildiğini okur. Oysa ABD gibi "gizli totaliter" bir devletin uygulaması ise daha farklıdır: Önce halkın düşüncesi bu dış müdahaleyi destekleyecek bir biçimde yönlendirilir. Medyanın propagandası sayesinde halk, farkında olmadan, hakim güçlerin istediklerine rıza gösterecek hale getirilir (Chomsky buna "rıza üretme" diyor). Noam Chomksy, Amerikan tarihinde bu yönetimin defalarca kullanıldığını, I. Dünya Savaşı'ndan bu yana, her dış müdahaleden ve savaştan önce bu tür bir "medya yoluyla beyin yıkama" programı uygulandığını ve halkın rızasının istenilen doğrultuda yönlendirildiğini bildiriyor.

Kısacası, "demokratik" etiketini taşıyan ülkelerde de, toplumun düşüncesini yönlendiren, toplumu resmi yalanlarla kandıran güçler egemendir. Medya ise, bu güçlerin bir aygıtı konumundadır. Noam Chomksy, şöyle diyor: "*Halka sunulan dünya tablosunun gerçeklikle ancak çok uzaktan bağlantısı vardır. Doğru, yalanlardan kurulu binaların altında gömülüdür.*"

Bu durumda, medyanın bize yaptığı telkinler üzerinde biraz durup düşünmek gerekmiyor mu sizce?...

Medya ve din

Eğer medya, Chomsky'nin anlattığı gibi, bir "düşünce kontrol mekanizması" olarak kullanılıyorsa, bu durumda düşünmemiz gerekiyor: Medya, acaba bizim düşüncemizi de kontrol ediyor mu? Bize de bazı yalanları gerçekmiş gibi kabul ettiriyor mu? Bizim de beynimizi yıkıyor mu?

Chomksy, genellikle medyanın politik konulardaki beyin yıkama yöntemlerini anlatıyor. Ancak kuşkusuz "düşünce kontrolü" yalnızca politik konularla sınırlı kalamaz. Çünkü Batı dünyasındaki hakim güçler, önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, yalnızca politik bir sistemi değil, aynı zamanda da bu sistemi ayakta tutan belirli bir dünya görüşünü temsil etmektedirler. Bu güçler, dini otoriteyi ortadan kaldırarak iktidara oturmuşlardır ve en büyük özellikleri de din-dışı bir dünya anlayışını savunmalarıdır. İktidarda kalmaları da, din-dışı dünya anlayışının kabul görmesine bağlıdır. Dinin, daha önceleri olduğu gibi, toplu bir kabul görmesi ve tek meşruiyet kaynağı olarak kabul edilmesi, bu güç odakları için kabul edilemez bir durumdur. Ve bu nedenle de Batı dünyasının Masonluk ile sembolleşen hakim güçleri, kurdukları düzene karşı en büyük tehlike olarak dini görmektedirler. (Nitekim Chomksy, ABD'de "düşünce kontrolü" yapan ve "iş dünyası"nın kontrolünde bulunan sisteme karşı en büyük muhalefetin Kilise'den geldiğini vurguluyor. Hak dinden sapmış olsa, yine de inkara karşı dini temsil eden Kilise, doğal olarak totaliter sistemi yöneten din-dışı güçlere karşı en önemli muhalefettir.)

Ve kuşkusuz sözkonusu din-dışı güçlerin en büyük düşmanı İslam'dır. Çünkü Hak Dini, Allah'ın gerçek dinini tavizsiz bir biçimde savunan İslam, sözkonusu güçlerin adaletsizlik, haksızlık ve zulüm üzerine kurmuş oldukları sisteme tümüyle muhaliftir.

Bu nedenle de, masonluk ile sembolleşen din-dışı güçler, ellerindeki medya silahını yoğun olarak İslam'a ve müslümanlara karşı kullanmaktadırlar. Sözkonusu medya, sürekli olarak toplumu İslam'dan soğutmaya ve müslümanları karalamaya yönelik sistemli bir propaganda yürütür. Bu propaganda kimi zaman açıkça yürütülür, kimi zaman da Noam Chomsky'nin de dikkat çektiği gibi, bilinçaltına seslenen örtülü bir yöntemle uygulanır.

Bazı büyük basın-yayın organlarının İslam'dan ve müslümanlardan söz ederken, ısrarlı bir şekilde, iç karartıcı, itici görüntüler ve fotoğraflar kullandığı hiç dikkatinizi çekti mi? Bu şekilde bilinçaltına, "müslüman olursanız, geri kalmış, bunaltıcı, köhne, hatta medeniyetsiz bir yaşam tarzını seçmiş olursunuz" telkininin verildiğini hissettiniz mi?

Ya da yine sözkonusu büyük medya kuruluşlarının neden sürekli müslümanlar hakkında açık aradıklarını, açık bulamadıklarında iftira yöntemine başvurduklarını ve bir müslümanın hatasını bütün müslümanlara, hatta İslam'ın kendisine fatura etmeye kalktıklarını düşündünüz mü?

Bunlar, din-dışı güç odaklarının denetimindeki bazı medya kuruluşlarının İslam ve müslümanlar aleyhinde kullandıkları yöntemlerdir. Sözkonusu güçler, bu ucuz yöntemlerle, müslümanların güçlenmesine ve İslam'ın toplumda kabul görmesine engel olacaklarını düşünmektedirler. Çünkü kurdukları din-dışı düzen, ancak bu şekilde ayakta kalabilir.

Ancak toplumu dinden uzak tutabilmek, "*gece ve gündüz hileli düzenler (kurup)*" onların "*Allah'ı inkar etmelerini ve O'na eşler koşmalarını..*" (Sebe, 33) emretmek, yalnızca dini ve dindarları karalamakla gerçekleştirilemez. Bunun yapılabilmesi için, (aralarında Evrim'in de önemli bir yer tuttuğu) dine karşı

alternatif inanç ve düşüncelerin de sürekli olarak gündemde tutulması ve cazip kılınması gerekir. Sözkonusu medya, bu görevi de üstlenmiştir. "En büyük masonik görev" sayılan "Evrim'i insanlar arasında yayma" işi, "masonik medya"nın en büyük fonksiyonlarından biridir.

Medyanın büyük 'masonik görev'i: Evrim'i topluma kabul ettirmek

Hiç dikkat ettiniz mi?... Batı dünyasının *Time, Newsweek* gibi büyük ve etkili dergileri belirli aralıklarla Evrim Teorisi'ni konu edinen haberler yaparlar. Bu haberler çoğu kez kapaktan verilir. "Evrim'de yeni gelişme", "Evrim'de büyük buluş", "Darwin'i doğrulayan önemli kalıntı" gibi başlıklarla verilen bu haberlerde aslında hiç de "büyük" ve "yeni" denebilecek bir "delil" yoktur. Çoğu kez bir bilim adamının Evrim hakkındaki yeni bir düşüncesi, ya da Evrim'i ispatlamaktan uzak bir fosil konu edilir. Ama bu haberlerde ilgi çekici bir nokta vardır: Haber, yalnızca bir teori olan Evrim'i, ispatlanmış bir mutlak doğru olarak kabul eden bir üslupta yazılmıştır. Bu haberi okuyan, ya da en azından şöyle bir göz atan insanların çoğu, Evrim'i, zaten onyıllar önce ispatlanıp kesinleşmiş bir mutlak gerçek olarak algılarlar. Bu tür medya devlerinin yaptıkları sözkonusu haberler, hemen ülkemizdeki büyük gazeteler tarafından da topluma aktarılır. Kullanılan üslup klasiktir: "Time'ın haberine göre, Evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu", ya da "Newsweek'in haberine göre, bilim adamları Evrim'in açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Yine ilginç bir nokta vardır: Bu yayın kuruluşları da Evrim'i mutlak bir gerçek olarak kabul ettirme amacındadırlar. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "Evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü, önceki sayfalarda sözünü ettiğimiz türden sahte delillerdir.

Medyanın yanısıra, bilimsel kaynaklara, ansiklopedilere, biyoloji kitaplarına bakıldığında da aynı tabloyla karşılaşmak mümkündür. Bu tür kaynakların tamamına yakını, Evrim'i mutlak bir gerçek olarak anlatırlar.

Kısacası, din-dışı güç merkezlerinin denetiminde olan medya ve akademik kaynaklar tamamen Evrimci bir bakış açısını korumakta ve bunu topluma telkin etmektedir. Bu telkin öyle etkilidir ki, zamanla Evrim Teorisi bir tabuya dönüşmüştür: Evrim'i inkar etmek, bilimle çelişmek, gerçekleri gözardı etmek olarak sunulur. Bu nedenle de, özellikle 1950'lerden bu yana Evrim'in onca açığının ortaya çıkması ve bunların Evrimci bilim adamları tarafından itiraf edilmesine rağmen, bugün dahi—yerli veya yabancı—bilim çevreleri ile basın organlarında Evrim'i eleştiren herhangi bir düşünce bulmak neredeyse imkansızdır.

Ancak sokaktaki adam, büyük bir telkinin etkisinde kaldığının ve büyük bir yalanın kendisine gerçekmiş gibi sunulduğunun çoğu kez farkında değildir. Zaten, yine çoğu kez, böyle bir şeyden şüphelenecek, "acaba aldatılıyor muyum" diye soracak bir zihin yapısına sahip değildir. Böyle bir soru sorsa bile, oturup Evrim'i araştıracak imkana da sahip değildir. Tek yapacağı, kurulu düzenin telkinine, ve bu düzene uymuş olan çoğunluğa tabi olmaktır.

Oysa çoğunluğa uymak, insanı doğruya ulaştırmaz. Çünkü sözkonusu çoğunluk, kesin delillerini gördükleri bir mutlak gerçeğe değil, yalnızca kuru

bir iddiaya inanmıştır. Bu ise, Kuran ayetinin haber verdiği gibi, tam bir "şaşırıp-sapma"dır:

"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler." (En'am, 116)

"Zanna uyan" ve "şaşırıp-sapmış" olan bu çoğunluk, kendisine yapılan telkini kayıtsız-şartsız kabul ettiği, yani aklını kullanmadığı için yanlış yoldadır. Dolayısıyla, "zanna" değil, hakka (gerçeğe) uymanın ve "sapmamanın" yolu, çoğunluğun kabul ettiği telkinleri sorgulamaktan geçer. Akıllı bir insan, "*hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme; çünkü kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan sorumludur*" (İsra, 36) ayeti gereğince, kendisine doğru olarak gösterilenlere körü körüne uymak yerine, onların gerçekten doğru olup olmadığını düşünmek durumundadır.

Evrim konusunda sistemli bir biçimde yapılan ve Evrim'i ispatlanmış bir gerçek gibi sunan telkinler ise, üzerinde biraz düşünüldüğünde yalan olduğu anlaşılacak türdendir.

Evrim masalları

Önceki sayfalarda Evrimcilerin ürettikleri sahte delillere ve yaptıkları çarpıtmalara değinmiştik. Ancak topluma Evrim'i kabul ettirmek için kullanılan yöntemler, bu sahtekarlıklardan çok daha basittir.

En önemli ve etkili yöntem, Evrimciler tarafından yapılan "rekonstrüksiyon" çizimlerdir. Evrimci yayınlara baktığınızda bu çizimlere bolca rastlarsınız. Çizimlerde yarı insan-yarı maymun yaratıklar, çoğu kez "ailece", yer alır. Kıllı vücudlara, hafif eğik bir yürüyüşe, maymun-insan karışımı bir yüze sahip olan bu yaratıklar, Evrimci "bilim adamları" tarafından sözde bulunan fosillerden yola çıkılarak çizilmişlerdir.

Oysa bu çizimlerin hiç bir anlamı yoktur. Çünkü bulunan fosiller, yalnızca canlının kemik yapısı hakkında bilgi verir. Bu fosillerden yola çıkarak bulunan canlının vücudunun ne derece "kıllı" olduğu hakkında bir fikir yürütülemez. Aynı şekilde, canlının burnu, kulakları, dudakları saçları hakkında da hiç bir bilgi bulunamaz. Oysa Evrimciler, çizimlerde en çok burun, dudak ve kulak gibi organları yarı insan-yarı maymun şeklinde göstermektedirler.

Bu yolla, normal bir insan kafatasına da maymun burnu, kulağı ve dudağı ekleyip hayali bir ara geçit formu elde edebilirsiniz.

Nitekim Evrimciler bu konuda o denli "bol keseden" atmaktadırlar ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırılabilmektedirler. Örneğin Australopithecus Robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon çizim, bunun ünlü bir örneğidir. Önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, bir domuz dişinden yola çıkılarak "bulunan" ve ailesi ile birlikte yarı insan-yarı maymun bir görünümle çizilen hayali Nebraska Adamı da, Evrimcilerin hayal gücünün ne denli gelişmiş olduğunu gösteren bir başka örnektir.

Ama bu hayali çizimler, pek çok insan açısından Evrim'e inanmak için oldukça doyurucu bir kanıttır. "Koskoca" bilim adamları, bu tabloları kafalarından uyduracak değildirler ya!...

İşte çoğu insan bu "koskoca bilimadamları" tarafından uydurulan koca yalana, Evrim Teorisi'ne körü körüne inanır. Evrim o denli yoğun bir propaganda ile topluma kabul ettirilmiştir ki, insanlar bu teoriyi kabul etmek için delil aramazlar bile. Çoğu kişi, Evrim'in, dünyanın yuvarlak oluşu kadar kesin bir gerçek sanmaktadır.

Evrimci Douglas Dewar, teorinin topluma kabul ettirilmesinde basının oynadığı rolü şöyle anlatıyor:

*"**Evrimcilerin basını ele geçirmeleri**nin önemini pek az insan fark etmiştir. Bugün pek az dergide Evrim Teorisi'ni reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile birçokları, insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir. Genel konuşursak, bütün gazetelerin yazı işleri müdürleri, Evrim'i ispat edilmiş bir kanun olarak bilmekte ve teoriye karşı çıkan herkesi cehalet ya da delilikle suçlamaktadırlar. Hemen hepsi Evrimciler tarafından çıkarılan bilimsel dergiler ise Evrim kavramına ufak bir gölge düşürecek bir yazıyı bile yayınlamak istememektedirler. Kitap yayınlayanlar, yürürlükte olan bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görmeyecek bir kitabı basmazlar. Hatta basım masrafları yazara ait olsa bile, yayınevinin itibar kaybedeceğini düşünürler. Böylece halk, meseleyi tek yönlü olarak bilmektedir. **Normal kitle adamı, Evrim Teorisi'ni yerçekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek sanmaktadır**."* (İnsan: Özel Yaratık, D. Devar, sf. 103-104)

Evet, normal kitle adamı, Evrim'i ispatlanmış bir gerçek sanmaktadır. Yoğun propaganda ve telkin sayesinde böyle bir düşünceye kapılmıştır.

Evrimciler de bu "beyin yıkama" programının kendilerine verdiği avantajı iyi kullanırlar. Pek çok kişi Evrim'in var olduğuna öyle inandırılmıştır ki, Evrimciler ne yazarsa yazsın, "nasıl" ve "neden" gibi bir soru akıllarına gelmez. Bu nedenle de Evrimciler tutarsız iddialarını hiç bir dayanak ve delil göstermeden kolayca savunabilmektedirler.

Örneğin en "bilimsel" Evrimci kitaplarda bile, Evrim'in en büyük çıkmazlarından biri olan "sudan karaya geçiş" aşaması, çocukları bile inandıramayacak bir basitlikte anlatılır. Evrim'e göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş havyanlar balıklardır. Teoriye göre, nasıl olmuşsa olmuş (!), bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlardır! (Buna neden olarak çoğu kez kuraklık gösterilir.) Ve yine teoriye göre, karada yaşamayı seçen balıklar, nasıl olmuşsa olmuş, yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu Evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "ve sudan karaya geçiş gerçekleşti" gibi anlamsız bir cümle ile bu iddianın garipliği gözlerden saklanır.

Acaba bu "geçiş" nasıl gerçekleşmiştir? Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığını biliyoruz. Evrimcilerin iddia ettiği gibi bir kuraklık yaşandığını ve balıkların zaruri olarak karaya yöneldiklerini kabul edersek, bu durumda balıkların başına ne gelmiş olabilir sizce? Cevap açıktır: Sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölür. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün, cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Kimse çıkıp da, "belki de bu balıklardan bazıları dördüncü milyon yılın sonunda, sudan

çıkıp tam can çekiştikleri anda birden bire akciğer sahibi olmuşlardır", diyemez. Çünkü bu, çok açık bir biçimde, mantık dışıdır.

Ancak Evrimcilerin iddia ettiği şey tam olarak budur. "Sudan karaya geçiş", "karadan havaya geçiş" ve daha milyonlarca sözde "sıçrama" bu mantıksız açıklama ile sözde açıklanmaktadır. Göz, kulak gibi son derece karmaşık organların nasıl oluştuğuna ise, Evrimciler hiç değinmemeyi kendileri açısından daha yararlı bulmaktadırlar.

Dolayısıyla Evrim büyük bir yalandır. Hem de son derece mantıksız, son derece tutarsız bir yalan. Ancak ilk başta da değimiz gibi, tutarlı gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu da konu hakkında delilller göstermekten çok, beyin yıkama yöntemi ile yapılır. Sokaktaki adamı "bilimsellik" maskesi ile kandırmak kolaydır: Sudan karaya geçişi temsil eden hayali bir resim çizersiniz, sudaki hayvana, karadaki "torununa" ve aradaki "ara geçit formu"na (ki bu hayali bir hayvandır) Latince isimler uydurup takarsınız. Sonra da ahkam kesersiniz: "Eusthenopteron, uzun bir Evrim süreci içinde önce Rhipitistian Crossoptergian'a, sonra da Ichthyostega'ya dönüştü". Bu "havalı" cümleyi bir de kalın gözlüklü, beyaz önlüklü bir "bilim adamı"na söyletirseniz, artık bayağı bir insanı ikna etmiş olursunuz. Çünkü "Evrim'i insanlar arasında yayma"yı "en büyük Masonik görev" kabul eden medya, ertesi gün dünyanın dört bir yanında bu büyük buluşu büyük bir heyecanla insanlara müjdeleyecektir. Medyanın kendisine gösterdiği dünyadan başka bir dünya tanımayan çoğunluk açısından, bu "büyük delil", Evrim'e inanmak için yeter de artar bile...

Evrimcilerin gizlemeye çalıştığı gerçekler

Masonluğun başını çektiği din-dışı güçlerin Evrim'i topluma telkin etmek için kullandığı yöntemlerin başında bir de "**karşı delilleri gizleme**" yöntemi gelir. Evrimci yayın organları ve akademik çalışmalar, ürettikleri sözde delilleri sürekli olarak ön palana çıkarırken, Evrim'in tutarsızlığını açık bir biçimde ispatlayan pek çok konuyu da ustaca gündem dışına iterler.

Medyanın Evrim'i kabul ettirmek için kullandığı yönteme dikkat edin: "İşte büyük delil" havası içinde sunulanlar, çoğu kez insanın evrimine delil olarak gösterilen kafataslarıdır. Çünkü Evrimciler, onyıllardır süren bir çaba sonucunda maymundan insana doğru uzanan bir "kafatası serisi" kavramı oluşturmayı başarmışlardır. Bunun için soyu tükenmiş bazı maymun fosilleri kullanılmış, bir takım zorlama ve çarpıtma hesaplar yapılmış, Java adamı gibi sahtekarlıklar devreye sokulmuştur. Evrimcilerin en sevdiği şey, hepsine "havalı" birer Latince isim taktıkları bu kafataslarını birbiri ardına dizip, "işte en eski atalarımızdan modern insana kadar insanoğlunun Evrim'i" demektir.

Oysa 1972'de Kenya'nın Turkana şehrinde bulunan ve **Skull 1470** adı verilen bir kafatası, tüm bu "kafatası serileri"ni yerle bir etmiştir. Çünkü Evrimcilerin özene bezene hazırladıkları kafatası serilerinde "insanın en eski atası" olarak tanıtılan ve bildiğimiz maymunlardan hemen hiç farkı olmayan Australopithecus serisi, en fazla 2 milyon yıl öncesine aittir. Günümüz insanın ortalama 1450 cc'lik kafatası hacmine karşın, Australopithecuslar'ın kafatası hacmi 500 cc'dir. İşte Skull 1470'in kafatası sıralamasını alt-üst etmesinin nedeni de budur: Çünkü Skull 1470, 2.8 milyon yıllık olmasına, yani Australopithecuslar'dan en az 800 bin yıl eski olmasına karşın, görünüm ve

kafatası hacmi olarak günümüz insanından farksızdır! İşte bu nedenle Skull 1470, "insanın Evrimi" safsatasını yerle bir etmiştir.

Kafatasını bulan ünlü Evrimci antropolog Richard Leakey, bu durumu "***Ya bu kafatasını ya da ilkel insan hakkındaki teorilerimizi atmalıyız****. O, insanın ilk modellerinden hiçbirine benzememektedir. Kafatasının büyük beyin hacmine sahip olması,* ***ilk fosillerin gelişim değişikliklerinin belli bir sıraya göre düzenlenmesi kavramını yıkmıştır***" diyerek açıklamıştı. (National Geographic, sayı 143, yıl 1973)

Ancak "bir kenara atılan" kuşkusuz Evrim safsataları değil, Skull 1470 olmuştur: Evrimle ilgili yayınların hemen hiçbirinde bu kafatasından söz edilmez ve 2.8 milyon yıllık bu bildiğimiz insana rağmen, 2 milyon yıl önce insanın Evriminin başladığı şeklindeki masal anlatılmaya devam edilmektedir. Nasıl olsa şimdiye dek yalandan kimse ölmemiştir... Etiyopya'nın Hadar bölgesinde bulunan ve **333** adı verilen ve aynı Skull 1470'in günümüz insanın kafatasından farklı olmayışı gibi, günümüz insanının elinden hiçbir farkı bulunmayan insan eli fosilleri de hasıraltı edilmektedir....

İnsanın Evrimi masalını kökten yıkan bu delillerin yanında, Evrimcilerin gözlerden uzak tutmaya çalıştıkları daha binlerce konu vardır. Bunların başında **Organik Evrim** gelir.

Evrimciler, nesli tükenmiş maymun türlerine ait olduğu apaçık belli olan birkaç kafatasını ard arda dizerek, hayali teorilerini ispatlanmış bir gerçekmiş gibi sunarlar. Oysa insanın Evrimi'ne gelinceye dek açıklanması mümkün olmayan milyonlarca aşama daha vardır. Çünkü Evrim, yalnızca "insanın maymundan evrimleştiği"ni değil, tüm canlı hayatın Evrim süreci içinde oluştuğunu öne sürmektedir. Buna göre ilk canlı hayat, aminoasitlerin "tesadüfen" oluşmasıyla başlamış, bunu proteinler izlemiş, ardından tek hücreli canlılar ve suda hayat oluşmuş, sudan karaya, karadan havaya geçiş yaşanmış ve bu şekilde tüm canlılar birbirlerinden türemişlerdir.

Oysa üstteki cümlede çok çok kısa bir biçimde özetlediğimiz bu süreç, oluşması ihtimal dışı olan milyonlarca tesadüfe dayanmaktadır.

İhtimallerden bahsetmeden önce *"doğa, canlıların en küçük yapı taşı olarak kabul edilen aminoasitleri dahi oluşturamaz mı?"* sorusunu cevaplandıralım.

Bu sorunun cevaplandırılması evrimciler için oldukça önemlidir. Çünkü eğer doğa tek bir aminoasit bile üretemiyorsa, ona 'tüm canlıların yaratıcısı' ünvanı yakıştırmanın pek inandırıcı olmayacağı ortadadır.

Evrimcilerin aminoasitlerin oluşumu için kullandıkları tek delil 1953'te yapılan Miller Deneyi'dir. Ancak deney, dünya atmosferinin hiç bir dönemde sahip olmadığı gazlar kullanılarak yapılması sebebiyle geçersizdir. Bu konuyu, deneyin sahibi Stanley Miller da 1985 yılında İsveç Kraliyet Akademisi'nde verdiği bir konferansda bizzat itiraf etmiştir. *(Molecular Evolution of Life, sf. 50)*

1975'de, ilkel atmoferin içerdiği gazlarla (karbondioksit, azot, hidrojen ve su buharı) deneyi tekrarlayan Ferris ve Chen adlı bilimadamları, ilkel şartlarda aminoasit oluşumunun olanaksız olduğunu ispatlamışlardır. *(Journal of American Chemical Society, vol. 97:11)*

Görüldüğü gibi, bir tek aminoasit bile doğal şartlarda 'tesadüfen' oluşamamaktadır. Diğer bir deyişle, Evrim Teorisi, tek bir aminoasitin oluşumunu dahi izah edememektedir.

Aminoasitlerin bir şekilde oluştuğu varsayımıyla yola çıkılsa bile, bunlardan bir proteinin tesadüfen oluşması, Ali Demirsoy'un önceki sayfalarda itiraf ettiği gibi, pratikte imkansızdır. Çünkü proteinler 20 farklı cinsteki 50-3000 adet amino asitin birleşmesinden oluşur. Ancak bu amino asitler, rastgele değil belirli bir sıraya göre dizilmek zorundadırlar ve tek bir hata proteinin oluşumunu engeller. 61 amino asitten oluşan basit bir proteinin, $5x10^{79}$ tane farklı dizilimi olur ve bunların ancak bir tanesi işe yarar. Diğer bir deyişle, 61 amino asitten oluşan basit bir proteinin (polipeptid) —ki ortalama bir protein, 400 amino asitten oluşur— "tesadüfen" oluşma ihtimali $5x10^{79}$da birdir! Bu, pratikte sıfır demektir; yani böyle bir şey imkansızdır. *(Protein Biyokimyası, Prof.Dr. Nevzat Baban, sf. 32)*

Evrimci Rus biyolog A. I. Oparin, bu olasılığın "imkansız"lığa eş olduğunu itiraf ederken şöyle diyor:

"*Her biri belirli şekilde ve kendisine özgü bir tarzda dizilmiş bulunan ve binlerce karbon, hidrojen, oksijen ve azot atomu içeren bu maddenin (protein) en basiti bile son derece kompleks bir yapıya sahiptir. Proteinlerin yapısını inceleyenler için,* ***bu maddelerin kendiliklerinden bir araya gelmiş olmaları, Romalı şair Virgil'in ünlü 'Aeneid' şiirinin etrafa saçılmış harflerden rastgele meydana gelmiş olması kadar ihtimal dışı*** *gözükmektedir.*" (Origin of Life, A. I. Oparin, sf. 132-133)

Kısacası, aminoasitleri var kabul edilse de de, tek bir proteinin bile "tesadüfen" oluşma ihtimali sıfırdır.

Aslında sorun aminoasitlerin veya proteinlerin oluşup oluşamaması değil, bunların canlılığın temeli olup olamayacağıdır. Çünkü proteinler kompleks canlılığın en küçük temsilcisi olan hücrenin yanında oldukça basit bir yapıdadır.

Bilindiği gibi hücre, bir metobolizması olan, yani dışarıdan maddeler alan, bunları işleyip başka maddelere çevirebilen, bu yolla kendisi için gerekli olan enerji ve temel yapıları sağlayan başlıbaşına kompleks bir sistemdir. İçinde olağanüstü bir koordinasyon, binlerce kimyasal tepkime bunun da ötesinde proteinleri sentezleyen bir DNA'sı bulunur. Mitokondri, sentrozomlar, lizozomlar, golgi komleksi, hücre zarı gibi birçok organeli barındaran bu sistem her açıdan proteinlerle karşılaştırılamayacak kadar üstündür. Bu durumda, proteinlerin hücreye dönüşebileceğine inanmak, patlayan bir yanardağdan etrafa saçılan taş parçalarıyla kendiliğinden bir şehir oluşabileceğini söylemek kadar saçma bir yaklaşımdır.

Evrimciler, tüm bunların imkansızlığından haberdardırlar kuşkusuz. Ancak kullandıkları mantık şudur: "Madem biz ve etrafımızdaki canlılar bugün vardır, demek ki imkansız gözüken tüm bu şeyler milyonlarca tesadüfün eseri olmuştur. Yoksa var olmazdık". Örneğin Prof Ali Demirsoy, hücrenin oluşumunda aynı anda bir çok enzimin (protein molekülünün) bir arada olması gerektiğini yazdıktan sonra, bunun tesadüfen oluşmuş olmasının sıfır ihtimal olduğunun bilincinde olarak şöyle der: "*Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber, daha* ***dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için*** *tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içinde ve oksijenle temas etmeden önce eksiksiz bulunduğunu* ***ister istemez kabul etmek zorundayız****.*" (Kalıtım ve Evrim, sf. 94)

Demirsoy'un söylediği özetle şudur: Hayat, tesadüfen oluşması imkansız olaylar sonucunda oluşmuştur. Ama biz, bir Yaratıcı'nın varlığını —buna

"dogmatik inanç" diyor— kabul edemeyiz. Bu nedenle tüm bunların tesadüfen olduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız...

Her akıl ve vicdan sahibi insan anlayabilir ki, üstteki mantık, tam bir akılsızlık, mantıksızlık ve saçmalık örneğidir. Aslında üstteki mantığı sergileyenler (yani tüm Evrimciler) de bunu bilmektedirler. Ancak Allah'ın varlığını tanımaktansa, akıl ve mantık dışı bir safsata üzerinde ısrar etmektedirler. Kuran'da "*gerçek şu ki biz onlara melekler indirseydik, onlarla ölüler konuşsaydı ve her şeyi karşılarına toplasaydık—Allah'ın dilediği dışında—yine de onlar inanmayacaklardı. Ancak onların çoğu cahillik ediyorlar*" (Enam, 111) ayetiyle tarif edilen inatçı, akılsız ve "cahil" insan modeli, tam da budur.

Evrimcilerin hiç bir şekilde açıklayamadıkları ve bu nedenle de hasıraltı ettikleri daha binlerce yaratılış mucizesi vardır. Örneğin **göz** son derece olağanüstü bir organdır ve "tesadüf" ile açıklanması kesinlikle imkansızdır. Çünkü göz, örneğin insan gözü, 20'nin üstünde ayrı organdan oluşmaktadır: retina tabakası, mercek, dış kaslar, gözyaşı bezleri, beyine giden sinirler gibi, Ve bir gözün çalışabilmesi için, bu farklı parçaların hepsinin aynı anda var ve çalışır olması gerekir.

Şimdi böylesine karmaşık bir organ olan gözün "tesadüfen" ortaya çıkmış olup-olamayacağını düşünelim: **Göz oluşumu**ndan önceki canlılar, doğal olarak "gözsüz", yani göremeyen, görme kavramına sahip olmayan canlılardı. Böyle bir canlı sizce nasıl bir "Evrim" sonucu göze kavuşmuş olabilir? Bu canlı, "görmek" diye bir kavramı bile tanımamaktadır ki, kendi kendine bir göz oluşturmayı denesin? (Siz, şu anda altıncı bir duyu tasarlayıp, onu algılayacak bir organ düşünebiliyor musunuz?) Bu canlının böyle bir "talebi" olsa bile, kendi vücudunda bir göz oluşturamayacağı ortadadır.

Gözün oluşumuyla ilgili olarak bir de klasik "tesadüf" açıklamasını düşünelim. Sizce gözü olmayan bir canlıda nasıl olur da "tesadüfen" bir göz oluşabilir? Önce "tesadüfen" kafatasının içinde göze uygun iki boşluk oluşmuş olabilir mi? Sonra yine "tesadüfen" bu boşlukların içinde içi ışığı geçiren bir sıvıyla dolu iki küre oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, bu sıvıların ön tarafında yine "tesadüfen" ışığın kırılmasını sağlayan ve ışığı gözün arka duvarında odaklayan iki mercek oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün etrafa bakabilmesi için göz kasları "kendi kendine" oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, yine "tesadüfen" gözün arka duvarında, ışığı algılayabilecek retina tabakası oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü beyne bağlayacak sinirler kendi kendilerine, durup dururken var olmuş olabilirler mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün kurumamasını sağlayacak gözyaşı bezleri oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü toz ve benzeri yabancı maddelerden koruyacak iki göz kapağı ve kirpik oluşmuş olabilir mi?

Düşünün, bunların hepsi tesadüfen oluşmuş olabilir mi? Hem de saydığımız organların hepsinin aynı canlıda oluşmuş olması gerekir. Evrimcilerin kabul ettikleri kurala göre, vücudun içinde çalışmayan organlar körelirler (Dallo kuralı). Buna göre, eğer gözün herhangi bir parçası "tesadüfen" oluşmuş olsa bile—ki bu bile pratikte imkansızdır—bu parça bir işe yaramadığı için körelirdi. Çünkü gözün görebilmesi için, bütün parçaların tam olarak var ve çalışır olması gerekir. Gözyaşı bezleri dahi çalışmasa, bir göz beş-on dakika içinde kurur ve işlevini yitirir.

Bu şu demektir: Göz, ilk kez hangi canlıda oluştuysa, tam ve eksiksiz olarak bir anda oluşmuş olmalıdır. Bu gözün "yaratılmış" olması demektir. Evet, açıktır

ki, göz, Allah tarafından yaratılmıştır. Kuran, bu konuda insana şöyle seslenir: "***O, sizin için*** *kulakları,* ***gözleri*** *ve gönülleri* ***inşa edendir****; ne kadar az şükrediyorsunuz?*" (Müminun Suresi, 78)

Gözün yaratılmış olduğu o denli açık bir gerçektir ki, Darwin, "*canlıların sahip olduğu gözleri düşünmek, beni bu teoriden soğuttu*" demişti. Ali Demirsoy da konu hakkında yine bir "inci" döktürmekte ve gözün oluşumunun—ne demekse—bir "Evrim mucizesi" olduğunu söylemektedir. (Kalıtım ve Evrim, sf. 161)

Göz için geçerli olan tüm bu anlatılanlar, kulak, karaciğer, kalp, böbrek ve benzeri tüm organlar, hatta tüm vücud için geçerlidir. İnsan vücudu, hepsi son derece karmaşık binlerce ayrı sistemin uyum içinde çalışması sayesinde ayakta durmaktadır. Böbreksiz, karaciğersiz, damarsız, kemiksiz ya da alyuvarsız bir insan olamaz. Bu organların hepsi aynı anda var ve çalışır durumda olmalıdır. İnsanın önce "tesadüfen" bir böbreğe, sonra yine "tesadüfen" bir karaciğere sahip olması gibi bir saçmalık düşünülemez. Dolayısıyla, insan vücudu tam bir bütün olarak ortaya çıkmış, yani yaratılmıştır.

Sonuç

Kitapçığın başından bu yana incelediklerimiz bize somut bir gerçeği göstermektedir: Evrim, bilimsel verilerle ispatlanan bir gerçek değil, çeşitli sahtekarlık ve beyin yıkama yöntemleri ile topluma telkin edilen bir yalandır. Evrim'i toplumlara telkin eden belirli güçler vardır. Evrim'i insanlara kabul ettirmeyi "en büyük görev" olarak kabul eden Masonluk, sözkonusu güçlerin en önemlisidir.

Sözkonusu güçlerin Evrim üzerinde bu kadar durmalarının nedeni ise açıktır: Evrim, dinin gösterdiği doğrulara karşı öne sürülebilecek tek iddiadır. Siyasi/ekonomik çıkarları nedeniyle, dindar değil, din-dışı bir dünyayı tercih eden güçlerse, bu nedenle tek çareyi Evrim'de bulmaktadırlar. Evrim, dine sırt çevirmek (ve çevirtmek) isteyenler için yegane yoldur. Bu nedenle ne denli tutarsız, saçma ve çürük bir yol olursa olsun, mutlaka ve mutlaka savunulmakta, telkin edilmekte ve kabul ettirilmektedir.

Bu nedenle Evrim'i savunan güçlerin içinde bulundukları konum aslında oldukça ilginçtir: Önce bir yalan uydurmakta, sonra bu yalana kendileri inanmakta ve sonra da onu diğer insanlara telkin etmektedirler. Tam da "***onlar, hem ondan (Kuran'dan) alıkoyarlar, hem kendileri kaçarlar***" (Enam, 26) ayetinde haber verildiği gibi.

Evrimcilerin içinde bulundukları bu durum, Kuran'da (yani Evrimcilerin yalanlamaya uğraştığı kaynakta) daha pek çok yerde ayrıntılarıyla anlatılır. Kuran, insanları inkarda ısrar etmeye neyin yönelttiğini çok hikmetli bir biçimde bildirir. Bu nedenle Evrimci (ve daha diğer inkarcı) düşünce yapısının altında neyin yattığını Kuran'dan öğrenmekte yarar var.

Kuran, herşeyden önce, "iman"ın aslında son derece kolay ve doğal olduğunu vurgular: Canlıların öylesine mükemmel, öylesine hayret verici özellikleri vardır ki, bunların “rastlantılar sonucu” oluşmuş olması kesinlikle mümkün değildir. İnsan, bir yerde yazılı tek bir harfin bile kendi kendine mi oluşuğu, yoksa birisi tarafından mı yazıldığı sorusuna, açıkça "bir yazıcı

tarafından yazılmıştır" cevabı verir. Harf varsa, yazar da vardır. Resim varsa, ressam da vardır. Yapılmış olan herşey, birisi tarafından yapılmıştır. Hiç bir şey, yaratılmadan var olmaz. Kuran, bu konuda insana şöyle seslenir:

"*Yoksa onlar, hiç bir şey olmaksızın mı yaratıldılar? Yoksa yaratıcılar kendileri mi? Yoksa gökleri ve yeri onlar mı yarattılar? Hayır; onlar, kesin bir bilgiyle inanmıyorlar*." (Tur, 35-36)

Sonsuz dengeye, sonsuz güzelliğe, sonsuz sanata sahip olan Evren ve içindekiler de kuşkusuz yaratılmış, yapılmıştır. Akıl ve vicdan sahibi her insan, bunu kolaylıkla farkedebilir ve tüm varlıkların bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu rahatlıkla kavrayabilir.

Ama tüm insanlar akıl ve vicdan sahibi değildir. Bazıları, akıl ve vicdanlarını, tutku ve bencillikleri nedeniyle, "örtmüşlerdir". (Allah'ı inkar etme anlamına kullanılan "küfür" kelimesi, Arapça'da "örtme" anlamına gelir.) Onlar, olayları vicdan kıstasına göre—dolayısıyla tabusuz ve önyargısız olarak—değerlendirmezler. Tam tersine, olayları değerlendirirken, kendi "istek ve tutku"larını kıstas olarak kabul ederler. Gerçeği, bu tutkulara göre yönlendirir ve tahrif ederler. Kuran, bu gibilerin durumunu şöyle tarif ediyor:

"*Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır, onlar yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı)dırlar*." (Furkan, 43-44)

"İstek ve tutkuların" (yani hevanın) ilah edinilmesi, özgür bir biçimde akletme yeteneğini ortadan kaldırır ve insanı ayetin bildirdiği "akılsızlık" boyutuna indirir. Böyle bir insan, karşılaştığı herşeyi kendi istek ve tutkularının bağımlısı olarak yorumlayacaktır. Böylece, karşılaştığı şeylerin Yaratıcı'yı tanıtmak amacıyla yaratılmış birer "ayet" olduğu bilincinden tümüyle kopar. Hayat, onun için, Allah'ın ayetlerinin görüleceği ve "verilmiş" bir süre değil, nasıl var olduğu belli olmayan, istek ve tutkuları tatmin etme fırsatıdır.

Hayatı bir kez böyle kabul ettikten sonra, istek ve tutkular (heva) ona yeni emirler verecektir: Bu tutkuların tatmin edilebilmesi için—ki aslında hiçbir zaman tatmin edilemez—birinci şart, Allah'ın varlığını tanımamak, ya da gözardı etmektir. Böylece, istek ve tutkularını ilah edinen insan, "kendi başına ve sorumsuz" olacağını sanır. Kuran, insanın kapıldığı bu psikolojiyi özellikle vurguluyor:

"***İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor**? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi'*." (Kıyamet, 36-38)

Evet, insan, hayatının başlangıcında "akıtılan meniden bir damla su"dur. Allah, ona bir "düzen içinde biçim" vermiştir. Ama aklını örten bencil istek ve tutkuları ise, ona, bunları inkar etmesini emretmektedir. Kim tarafından, nasıl ve neden yaratıldığını unutmasını, öleceğini göz ardı etmesini istemektedir. Geçmişini ve geleceğini unutup, yalnızca içinde bulunduğu "an"ı yaşamasını telkin etmektedir. Zaten, Kuran'ın inkarcıları hayvanlarla bir tutmasının bir nedeni de budur: Hayvanlar geçmiş ve geleceği değil, yalnızca içinde bulundukları "an"ı yaşarlar...

Bencil istek ve tutkularına esir olan insanın içine düştüğü bu batak, Kuran'ın Kehf Suresi'nde anlatılan, biri müslüman diğeri inkarcı olan iki kişi arasındaki diyalogda da özlü bir biçimde tarif edilir. 37, ayette, müslüman,

diğerine şöyle der: “*Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin?*”

Ama başta da belirttiğimiz gibi, bazı insanlar kendilerini “*topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah*)ı” inkar etmekte inatçıdırlar. Çünkü “*…şüphesiz, insanların çoğu fasıklar(doğru yoldan sapanlar)dır*.” (Maide, 49)

Çoğunluğu oluşturan ve Allah’ı değil, bencil istek ve tutkularını ilah edinmeleriyle müminlerden ayrılan bu insanlar, az önceki ayette bildirildiği gibi, kendilerini “kendi başına ve sorumsuz” olarak görmek istemektedirler. Yaratılmış olduklarını ve dolayısıyla Yaratıcı'larına karşı sorumlu oldukları gerçeğini reddetmek istemektedirler.

İşte Evrim Teorisi bu isteğin bir ifadesidir. Teori, insanın "kendi başına ve sorumsuz" olduğu şeklindeki kuruntuya zemin hazırlar. İlginçtir, Evrimci bir "bilim adamı", bu gerçeği, tam da Kuran'daki ifadeyi kullanarak, şöyle gözler önüne seriyor:

"*İnsan, kainatta anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Şuursuz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece* ***dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur****. İnsan kainatta yaratıcı, kontrol edici bir güce sahip değildir. Fakat kendisinin ustası ve amiridir. Bu bakımından insan, kendi kaderini kendisi tayin ve idare etmelidir*." (Simpson G. G., Life of Past, Yale University Press., New Hoven)

Kısacası Evrim, insana, Allah tarafından yaratılmış ve yalnızca da O’na karşı sorumlu olduğu gerçeğini reddettirmeye çalışan ve onu “zanna uymaya” çağıran bir safsatadır. Oysa ki “*zan ise, haktan hiç bir şeyi sağlayamaz*.” (Yunus, 36)

Önceki sayfalarda Evrim'in din-dışı güç merkezleri tarafından topluma telkin edildiğini sık sık vurgulamıştık. Bu güçlerin Evrim'e bu denli sarılmalarının nedeni, üstte belirtilen şeydir: Evrim'in insana "başıboş ve sorumsuz" olduğu "zan"nını vermesi ve ona Allah'ın kulu olduğunu inkar ettirmesi...

Masonlukla sembolleşen bu güçler, bu "zan"na hem kendileri uymakta, hem de başka insanları bu "zan"na uymaya sürüklemektedirler. Çünkü güçlerin temel özelliği, "istek ve tutku"larına (heva) tapmalarıdır. Bu tutkular, onlara, diğer insanlara hükmetme arzusu verir. Bunun gerçekleşebilmesi için de, diğer insanların da aynı yapıya girmesi, yani "istek ve tutku"larını ilah edinmesi gerekir.

Böylece toplu bir inkar sistemi doğmuştur ve bugün de halen işlemektedir. Ancak Evrim ve benzeri çürük dayanaklar (ideolojiler gibi) üzerine kurulu olan bu sistem, sonuçta sistemi yönetenleri de, sisteme tabi olanları da felakete götürecektir.

Felaket, Allah'ın azabıdır, Cehennemdir. Kuran, Allah'ı tanımayan sistemin her iki kanadının da (yönetenler ve yönetilenler) ahirette ne durumda olacağını şöyle anlatır:

"Onların tümü-toplanıp (kıyamette) Allah'ın huzuruna çıktılar da zayıflar (müstaz'aflar) büyüklük taslayanlara (müstekbirlere) dedi ki: ***'Şüphesiz, biz size tâbi idik; şimdi siz, bizden Allah'ın azabından herhangi bir şeyi önleyebiliyor musunuz****?' Dediler ki: 'Eğer Allah bize doğru yolu gösterseydi*

biz de sizlere doğru yolu gösterirdik. Şimdi yakınsak da, sabretsek de farketmez, bizim için kaçacak bir yer yoktur'." (İbrahim, 21)

"İnkâr edenler dedi ki: 'Biz kesin olarak, ne bu Kur'an'a inanırız, ne ondan önceki (indirile)ne.' Sen o zulmedenleri, Rableri huzurunda tutuklanmış olarak görsen; sözü (suçlamaları) birbirlerine karşı evirip-çevirir (birbirlerine yöneltirler). ***Za'fa uğratılan (müstaz'af)lar, büyüklük taslayanlara derler ki: 'Eğer sizler olmasaydınız, gerçekten bizler mü'min (kimse)ler olurduk****.'*

Büyüklük taslayanlar, za'fa uğratılan (müstaz'af)lara dediler ki: 'Size hidayet geldikten sonra, sizi biz mi ondan alıkoyduk? Hayır, siz (zaten) suçlu-günahkarlardınız.'

Za'fa uğratılanlar da büyüklük taslayanlara: ***'Hayır, siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz'*** *dediler. Azabı gördüklerinde pişmanlıklarını saklarlar; biz de inkâr edenlerin boyunlarına halkalar geçirdik. Onlar, yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı?"* (Sebe, 31-33)

Madem inkarın sonucu budur, öyleyse insan, ölüm kendisine gelmeden önce oturup düşünmelidir. Toplumun düşüncesini perde arkasından yönlendiren ve insanları Allah'ı inkar etmeye sürükleyen bazı güçlerin telkinlerine, ya da kendi bencil istek ve tutkularına göre değil, vicdan ve aklıyla düşünmelidir.

O zaman aşağıdaki ayetlerde ifade edilen gerçekleri görebilir:

*"****Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz?*** *Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz?*

Bizim önümüze geçilmiş değildir; (Yerinize) Benzerlerinizi getirip-değiştirme ve sizi şimdi bilemeyeceğiniz bir şekilde-inşa etme konusunda. Andolsun, ilk inşa (yaratma)yı bildiniz; ama öğüt alıp-düşünmeniz gerekmez mi?

Şimdi ekmekte olduğunuz (tohum)u gördünüz mü? Onu sizler mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık, gerçekten onu bir ot kırıntısı kılardık; böylelikle şaşar-kalırdınız. (Şöyle de sızlanırdınız:) 'Doğrusu biz, ağır bir borç altına girip-zorlandık. Hayır, biz büsbütün yoksun bırakıldık.'

Şimdi siz, içmekte olduğunuz suyu gördünüz mü? Onu sizler mi buluttan indiriyorsunuz, yoksa indiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık onu tuzlu kılardık; şükretmeniz gerekmez mi?...

Şu halde büyük Rabbini ismiyle tesbih et." (Vakıa Suresi, 57-74)